การแสดงเดี่ยวเปียโนโดย วิชญาพร เปรมานนท์

น.ส.วิชญาพร เปรมานนท์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก ภาควิชาดุริยางคศิลป์
คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A MASTER PIANO RECITAL BY VICHAYAPORN PREMANADA

Miss Vichayaporn Premananda

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Fine and Applied Arts in Western Music
Department of Music
FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS
Chulalongkorn University
Academic Year 2019

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การแสดงเดี่ยวเปียโนโดย วิชญาพร เปรมานนท์
โดย	น.ส.วิชญาพร เปรมานนท์
สาขาวิชา	ดุริยางคศิลป์ตะวันตก
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	รองศาสตราจารย์ ดร.ศศี พงศ์สรายุทธ

คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.บุษกร บิณฑสันต์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ จุฬาพันธุ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศศี พงศ์สรายุทธ)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ธงสรวง อิศรางกูร ณ อยุธยา)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

วิชญาพร เปรมานนท์ : การแสดงเดี่ยวเปียโนโดย วิชญาพร เปรมานนท์. (A MASTER PIANO RECITAL BY VICHAYAPORN PREMANADA) อ.ที่ปรึกษาหลัก : รศ. ดร.ศศี พงศ์สรายุทธ

การแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาแนวทางการฝึกซ้อม ค้นคว้าข้อมูล และวิเคราะห์บทเพลงเพื่อนำไปพัฒนาศักยภาพในการตีความ ถอดความ วิเคราะห์บทเพลง และการบรรเลงเปียโนของผู้แสดง รวมไปถึงการศึกษาเกี่ยวกับชีวประวัติของผู้ประพันธ์ ความเป็นมาและแรงบันดาลใจในการประพันธ์บทเพลง เพื่อเพิ่มความเข้าใจในตัวบทเพลง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการสื่อสาร และถ่ายทอดบทเพลงไปยังผู้ฟังให้ตรงตามสิ่งที่ผู้ประพันธ์บทเพลงต้องการ ทั้งนี้ในการแสดงได้มีการอธิบายประกอบการแสดงเพื่อให้ผู้ฟังมีความเข้าใจในบทเพลงมากขึ้น

ในการแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้ผู้แสดงได้คัดเลือกบทเพลงบรรเลงเดี่ยวเปียโนชุด โดยพิจารณาจากคุณค่า ความไพเราะ ความเหมาะสมทางด้านเทคนิค โดยผู้แสดงได้คัดเลือกบทเพลงบรรเลงเดี่ยวเปียโนทั้งหมด 2 ชุด ได้แก่ (1) Kinderszenen, Op.15 ผลงานการประพันธ์ของโรเบิร์ต ชูมันน์ และ (2) Children’s Corner, L.113 ผลงานการประพันธ์ของโคลด เดอบุสซี

การแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้จัดแสดงขึ้นในวันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2563 เวลา 15.00 น. ณ Tongsuang’s Piano Recital Hall สุขุมวิท ซอย 3 รวมเวลาที่ใช้ในการแสดงทั้งหมดประมาณ 1 ชั่วโมง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สาขาวิชา ดุริยางคศิลป์ตะวันตก ลายมือชื่อนิสิต .....

ปีการศึกษา 2562 ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก .....

6186731035 : MAJOR WESTERN MUSIC

KEYWORD: Piano Recital, Kinderszenen, Robert Schumann, Children's Corner, Claude Debussy

Vichayaporn Premananda : A MASTER PIANO RECITAL BY VICHAYAPORN PREMANADA. Advisor: Assoc. Prof. SASI PONGSARAYUTH, D.F.A.

The purpose of this Piano Recital is to study the guideline to practice, research and analysis for the development of piano performance skills. This piano recital will mainly focus on the potential of repertoires interpretation, including the study of repertoire's biography, their inspirations and music background in order to reach a deeper understanding of the repertoires. Therefore, it is significant for the musician to exact communication the music to the audience which is related to composer's purpose.

In the recital, the performer chose 2 piano cycles, (1) Kinderszenen, Op.15 by Robert Schumann and (2) Children's Corner, L.113 by Claude Debussy

The piano recital took place on Friday 15 May, 2020 at 3:00 p.m. at Tongsuang's Piano Recital Hall. The total duration of the performance is about 1 hour.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Field of Study: Western Music Student's Signature .....

Academic Year: 2019 Advisor's Signature .....

กิตติกรรมประกาศ

ในการแสดงครั้งนี้ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณครอบครัวของข้าพเจ้า ครอบครัวเปรมานนท์ และครอบครัวเทศน์สาลี ที่คอยสนับสนุน ส่งเสริม ผลักดัน และเป็นแรงใจให้ข้าพเจ้า ในการเรียนดนตรีและการศึกษาปริญญาโทในครั้งนี้

และข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รศ.ธงสรวง อิศรางกูร ณ อยุธยา รศ.ดร.ศศี พงศ์สรายุทธ รศ.ดร.ปานใจ จุฬาพันธุ์ และ ศ.ดร.วีรชาติ เปรมานนท์ รวมถึงอาจารย์ทุกท่านในภาควิชาที่คอยมอบความรู้ แนวความคิด คำแนะนำ และมอบโอกาสอันมีค่า ให้แก่ข้าพเจ้าในการศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

และข้าพเจ้าขอขอบคุณเพื่อน พี่ และน้อง คณะศิลปกรรมศาสตร์ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและปรารถนาดีต่อข้าพเจ้าเสมอ

และข้าพเจ้าขอขอบคุณเพื่อนๆ จากแดนไกลที่คอยให้ความช่วยเหลือและปรารถนาดีต่อข้าพเจ้าเสมอ

สุดท้ายข้าพเจ้าขอขอบคุณเพื่อน พี่ และน้อง ชาวคริสเตียนทุกท่าน ทั้งจากคริสตจักรไมตรีจิต อากาเป้แบ๊บติส ชมรมคริสเตียนจุฬา เกษตร นคท. และโรงเรียนไทยคริสเตียน ที่คอยให้ความช่วยเหลือให้กำลังใจ และอธิษฐานเผื่อข้าพเจ้าตลอดการศึกษาปริญญาโทนี้

วิชญาพร เปรมานนท์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... ค

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... ง

กิตติกรรมประกาศ ..... จ

สารบัญ ..... ฉ

บทที่ 1 บทนำ 1

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ 1

1.2 วัตถุประสงค์ของการแสดง 1

1.3 ขอบเขตการแสดง 1

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 2

บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง 3

2.1 ประเภทของบทประพันธ์ 3

2.2 โรเบิร์ต ชูมันน์ (Robert Schumann) 4

2.2.1 ชีวประวัติ 4

2.2.2 บทประพันธ์ชุด Kinderszenen, Op.15 7

2.3 โคลด เดอบุสซี (Claude Debussy) 9

2.3.1 ชีวประวัติ 9

2.3.2 บทประพันธ์ชุด Children’s Corner, L.133 11

บทที่ 3 อรรถาธิบายบทเพลง 13

3.1 Kinderszenen, Op.15 บทประพันธ์ของ โรเบิร์ต ชูมันน์ 13

3.1.1.1 *Von Fremden Ländern und Menschen (From Foreign Lands and People)* 15

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

3.1.1.2 *Curiose Geschichte (A Curious Story)* 17
3.1.1.3 *Hasche-Mann (Catch Me)* 19
3.1.1.4 *Bittendes Kind (Entreating Child)* 21
3.1.1.5 *Glückes genug (Perfect Happiness)* 23
3.1.1.6 *Wichtige Begebenheit (An Important Event)* 25
3.1.1.7 *Träumerei (Dreaming)* 27
3.1.1.8 *Am Kamin (By the Fireside)* 29
3.1.1.9 *Ritter vom Steckenpferd (Knight of the Hobbyhorse)* 31
3.1.1.10 *Fast zu ernst (Almost Too Serious)* 33
3.1.1.11 *Früchtenmachen (Frightening)* 35
3.1.1.12 *Kind im Einschlummern (Child Falling Asleep)* 38
3.1.1.13 *Der Dichter spricht (The Poet Speaks)* 40
3.1.2 การศึกษาการบรรเลงของนักเปียโนเอกในบทเพลง Kinderszenen, Op.15 42
3.2 Children's Corner บทประพันธ์โดย โคลด เดอบุสซี 44
3.2.1.1 *Doctor Gradus ad Parnassum* 44
3.2.1.2 *Jimbo's Lullaby* 46
3.2.1.3 *Serenade for the Doll* 48
3.2.1.4 *The Snow is Dancing* 50
3.2.1.5 *The Little Shepherd* 52
3.2.1.6 *Golliwog's Cakewalk* 54
3.2.2 การศึกษาการบรรเลงของนักเปียโนเอกในบทเพลง Children's Corner, L.133 57
บทที่ 4 โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์งานแสดงและสูจิบัตร 59
4.1 โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์งานแสดง 59
4.2 สูจิบัตรรายการ 60

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

บทที่ 5 บทสรุปและคำแนะนำ 64
5.1 บทสรุป 64
5.2 คำแนะนำ 64
บรรณานุกรม 66
ประวัติผู้เขียน 69

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ

การแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้ผู้แสดงได้คัดเลือกบทเพลงเป็นบทเพลงชุดโดยพิจารณาจากคุณค่า ความไพเราะ และความเหมาะสมทางด้านเทคนิค ทำให้ผู้แสดงได้ใช้เทคนิคในการฝึกซ้อมที่จะนำไปพัฒนาศักยภาพในการบรรเลงเปียโน รวมถึงได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการแสดงเดี่ยวเปียโนในด้านต่างๆ เช่น ชีวประวัติของผู้ประพันธ์ ความเป็นมาและแรงบันดาลใจของบทเพลง การตีความถอดความและการวิเคราะห์บทเพลง ทำให้เข้าใจในตัวบทเพลงแต่ละบทเพลง เพื่อเป็นประโยชน์และนำไปพัฒนาศักยภาพในการตีความ การฝึกซ้อมและการบรรเลงเปียโนของผู้แสดง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการสื่อสาร และถ่ายทอดบทเพลงไปยังผู้ฟังให้ตรงตามสิ่งที่ผู้ประพันธ์บทเพลงต้องการ

1.2 วัตถุประสงค์ของการแสดง

1.2.1 เพื่อฝึกฝนและพัฒนาศักยภาพในการบรรเลงเปียโนในด้านต่างๆ

1.2.2 เพื่อเป็นแนวทางการฝึกซ้อมเทคนิคต่างๆ ในบทเพลง

1.2.3 เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาและวิเคราะห์บทเพลง

1.2.4 เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์และอธิบายแนวทางการฝึกซ้อมเทคนิคต่างๆ

1.2.5 เพื่อรวบรวมข้อมูลของบทเพลงในรายการแสดง เช่น ประวัติของบทเพลง ผู้ประพันธ์ และแนวทางการฝึกซ้อม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

1.3 ขอบเขตการแสดง

การแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้ผู้แสดงได้กำหนดขอบเขตของบทเพลงที่ใช้ในการแสดงไว้โดยจะบรรเลงเป็นบทเพลงชุด จำนวน 2 ชุด และเรียงตามลำดับการแสดง ดังนี้

1.3.1 Kinderszenen, Op.15 ประพันธ์โดย โรเบิร์ต ชูมันน์ เป็นบทเพลงในยุคโรแมนติก ประกอบไปด้วย 13 บทเพลง ใช้เวลาในการแสดงประมาณ 20 นาที

บทเพลงที่ 1 Von Fremden Länd̈ern und Menschen (Of Foreign Lands and Peoples)

บทเพลงที่ 2 Kuriose Geschichte (A Curious Story)

บทเพลงที่ 3 Hasche-Mann (Blind Man’s Bluff)

บทเพลงที่ 4 Battened Kind (Pleading Child)

บทเพลงที่ 5 Glücke genug (Happy Enough)

บทเพลงที่ 6 Wichtige Begebenheit (An Important Event)

บทเพลงที่ 7 Träumerei (Dreaming)

บทเพลงที่ 8 Am Kamin (At the Fireside)

บทเพลงที่ 9 Ritter vom Steckenpferd (Knight of the Hobbyhorse)

บทเพลงที่ 10 Fast zu ernst (Almost Too Serious)

บทเพลงที่ 11 Fürchtenmachen (Frightening)

บทเพลงที่ 12 Kind im Einschlummern (Child Falling Asleep)

บทเพลงที่ 13 Der Dichter spricht (The Poet Speaks)

1.3.2 Children's Corner, L.133 ประพันธ์โดย โคลด เดอบุสซี เป็นบทเพลงในยุคอิมเพรสชันนิสม์ ประกอบไปด้วย 6 บทเพลง ใช้เวลาในการแสดงประมาณ 25 นาที

บทเพลงที่ 1 Doctor Gradus ad Parnassum

บทเพลงที่ 2 Jimbo's Lullaby

บทเพลงที่ 3 Serenade for the Doll

บทเพลงที่ 4 The Snow is Dancing

บทเพลงที่ 5 The Little Shepherd

บทเพลงที่ 6 Golliwog's Cakewalk

การแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้จัดแสดงขึ้นในวันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2563 เวลา 15.00 น. ณ Tongsuang's Piano Recital Hall สุขุมวิท ซอย 3 โดยแบ่งการแสดงออกเป็น 2 ช่วง ช่วงละ 1 บทเพลงชุด รวมเวลาที่ใช้ในการแสดงทั้งหมดประมาณ 1 ชั่วโมง

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผู้แสดงได้พิจารณาแล้วว่าการแสดงเดี่ยวเปียโนครั้งนี้ก่อให้เกิดประโยชน์ดังนี้

1.4.1 พัฒนาความสามารถทางด้านเทคนิคในการบรรเลงเปียโน

1.4.2 พัฒนาความรู้และความเข้าใจในการตีความและวิเคราะห์บทเพลง

1.4.3 ผู้แสดงได้เรียนรู้วิธีการเตรียมตัวและการจัดการด้านต่างๆ สำหรับการแสดง เช่น การกำหนดวัน เวลา สถานที่ การทำสูจิบัตร และโปสเตอร์การแสดง

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

2.1 ประเภทของบทประพันธ์

บทเพลงสำหรับเปียโนมีหลากหลายประเภท เนื่องจากเปียโนเป็นเครื่องดนตรีที่สามารถบรรเลงทั้งทำนองและเสียงประสานได้ในตัวเอง บทเพลงทั้ง 2 บทเพลงที่จะกล่าวต่อไปคือบทเพลง Kinderszenen, Op.15 และบทเพลง Children's Corner, L.133 ล้วนเป็นบทประพันธ์ชุดที่ประกอบไปด้วยบทเพลงสั้น ๆ ที่เน้นลักษณะพิเศษเฉพาะตัว และบรรยายเรื่องราว

บทประพันธ์ทั้ง 2 บท จัดอยู่ในบทประพันธ์ประเภทเปียโน ไซเคิล (Piano Cycle) โดยบทประพันธ์ประเภทนี้เป็นบทเพลงสั้น ๆ ที่รวบรวมไว้เป็นชุด ตั้งแต่ 3 – 4 บทเพลงไปจนถึง 40 กว่าบทเพลง บทเพลงจะเริ่มต้นและจบลงภายในตัว อาจจะมีการพัฒนาต่อข้ามไปยังบทเพลงถัดไป หรือมีการเล่าเรื่องราวที่ไปในทิศทางเดียวกันและต่อเนื่องกัน ในการแสดงบทประพันธ์ประเภทนี้ผู้แสดงควรจะแสดงทั้งชุด ไม่ควรเลือกมาเฉพาะบางบทเพลง เนื่องจากเนื้อหาและเรื่องราวรวมถึงวัตถุดิบต่าง ๆ ที่ใช้ในแต่ละบทเพลงถือว่าเป็นหนึ่งเดียวกัน บทประพันธ์ประเภทนี้มีความคล้ายคลึงกับบทประพันธ์ประเภท Song Cycle

ณัชชา พันธุ์เจริญ (2552, หน้า 285) กล่าวว่า Piano Cycle หรือชุดเพลงเดี่ยวเปียโน ใช้ในความหมายเดียวกับ Character Piece หมายถึง เพลงเดี่ยวเปียโนที่ประกอบด้วยเพลงติดต่อกันหลายบทเป็นชุด โดยบรรเลงติดต่อกันไปแต่ละบทมักมีลักษณะพิเศษเฉพาะตัว เป็นที่นิยมในยุคโรแมนติก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

นอกจากบทเพลง Children's Corner, L.133 ของโคลด เดอบุสซี และ Kinderszenen, Op.15 ของโรเบิร์ต ชูมันน์ ยังมีอีกหลายบทเพลงที่มีลักษณะเป็นบทประพันธ์ประเภทเปียโน ไซเคิล เช่นเดียวกับทั้ง 2 บทเพลง ยกตัวอย่างเช่น Miroirs ของโมรีส ราเวล (Maurice Ravel; 1875 – 1937), Song Without Words ของเฟลิกซ์ เมนเดลโซน (Felix Mendelssohn; 1809 – 1847) และ Lyric Pieces ของเอดวาร์ด กรีก (Edvard Grieg; 1843 – 1907) เป็นต้น

2.2 โรเบิร์ต ชูมันน์ (Robert Schumann)

2.2.1 ชีวประวัติ

โรเบิร์ต ชูมันน์ (Robert Schumann) นักเปียโนและประพันธ์เพลงชาวเยอรมัน ในยุคโรแมนติก เกิดเมื่อวันที่ 8 มิถุนายน ค.ศ. 1810 ที่เมืองซวิคเคา (Zwickau) แคว้นซักโซนี (Saxony) ประเทศเยอรมนี เป็นลูกชายคนเล็กของ ฟรีดริค ชูมันน์ เจ้าของสำนักพิมพ์และร้านขายหนังสือทำให้ชูมันน์มีโอกาสอ่านหนังสือมากมาย และมีความสนใจในศิลปะด้านวรรณกรรมเยอรมันอีกด้วย นอกเหนือจากความสนใจในด้านดนตรี

ชูมันน์เล่นเปียโนได้ตั้งแต่อายุ 6 ปี และสามารถแต่งเพลงได้เมื่ออายุ 7 ปี ทำความภาคภูมิใจให้แก่ผู้เป็นพ่ออย่างมาก เมื่อชูมันน์อายุ 8 ปี พ่อของเขาจึงให้เรียนดนตรีกับครูท่านหนึ่งชื่อ โยฮันน์ คอณซ์ (Johann Kuntzsch) ซึ่งเป็นนักออร์แกนที่มีชื่อเสียงในขณะนั้น เขาสามารถเล่นเปียโนได้เป็นอย่างดี และได้แสดงเปียโนที่ Curus's House เมื่อชูมันน์มีอายุ 16 ปี พ่อของเขาก็ได้ถึงแก่กรรมลงจึงทำให้ชูมันน์ขาดผู้สนับสนุนการเรียนดนตรี แม่ของชูมันน์อยากให้เขาเรียนกฎหมาย ชูมันน์จึงถูกส่งให้เข้าศึกษาวิชากฎหมายที่มหาวิทยาลัยไลพ์ซิก (Leipzig) ขณะที่เขามีอายุ 18 ปี ในขณะที่เขาเรียนกฎหมายอยู่นั้นชูมันน์กลับให้ความสนใจอยู่แต่กับดนตรีและในช่วงเวลานั้นเขาได้รู้จักกับเด็กหญิงคนหนึ่งอายุ 9 ปี ชื่อ คลารา วิค (Clara Wieck) ซึ่งเป็นผู้ที่นำชูมันน์ไปรู้จักกับคุณพ่อของเธอคือ ฟริดริค วิค (Friedrich Wieck) ครูสอนเปียโนและนักดนตรีผู้มีชื่อเสียง ชูมันน์ได้ตกลงเรียนเปียโนกับฟริดริค เมื่อแม่ของชูมันน์ได้ทราบข่าวว่าลูกชายของเธอไม่ได้เอาใจใส่ในการเรียนกฎหมายเลย แม่ของเขาจึงได้ย้ายชูมันน์จากมหาวิทยาลัยไลพ์ซิกไปอยู่ที่มหาวิทยาลัยไฮเดลเบอร์ก (Heidelberg) แต่การเปลี่ยนมหาวิทยาลัยไม่ได้ทำให้ชูมันน์เปลี่ยนใจเลย เขาได้เขียนจดหมายไปบอกแม่ว่า "เขาตั้งใจอย่างแน่วแน่แล้วว่าจะเอาดีทางด้านดนตรี จะประกอบอาชีพทางดนตรี" (ทรรศวรรณ ภูริเริงภูมิ, 2560) หลังจากนั้นชูมันน์ก็ลาออกจากมหาวิทยาลัยแล้วเดินทางกลับมาที่เมืองไลพ์ซิกอีกครั้ง และได้มาเรียนเปียโนกับฟริดริค วิค พ่อของคลาราโดยมีความหวังว่าจะเป็นนักเปียโนที่มีชื่อเสียงให้ได้ แต่แล้วไม่นานนักเขาก็ได้รับอุบัติเหตุที่นิ้วมือจนไม่สามารถเล่นเปียโนได้เหมือนเดิม ชูมันน์จึงเริ่มสนใจการแต่งเพลงขึ้นมา โดยเขามีความหวังว่าจะมีชื่อเสียงในด้านการแต่งบทเพลงสำหรับเปียโนบทเพลงแรกที่ชูมันน์แต่งคือ Papillons

ในปี ค.ศ. 1832 ชูมันน์ได้คิดประดิษฐ์เครื่องมือชิ้นหนึ่งขึ้นเพื่อบังคับนิ้วนางที่ใช้การไม่คล่องแคล่วให้เหยียดตรงเพื่อจะได้ใช้นิ้วเล่นเปียโนได้เป็นอย่างดีเหมือนเดิม แต่แล้ววันหนึ่งขณะที่เขาใช้เครื่องบังคับนิ้วเล่นเปียโนอยู่นั้นเครื่องมือเกิดหักและตำเข้าไปในฝ่ามือของเขา ทำให้มือของเขายิ่งแย่

ลงไปกว่าเดิมถึงแม้ว่าจะรักษาหายแล้วก็ตาม ดังนั้นความหวังที่จะเป็นนักเปียโนเอกก็เปลี่ยนแปลงไป เพราะเขาไม่สามารถบังคับนิ้วให้เล่นเปียโนได้

ชูมันน์ได้รวบรวมเพื่อนกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นนักดนตรีและนักเขียนวิจารณ์ดนตรีลงหนังสือพิมพ์ที่อาศัยอยู่ในเมืองไลพ์ซิกเพื่อตั้งสโมสรโดยใช้ชื่อว่า “David Club” ได้ออกหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งชื่อ *“Die Neue Zeitschrift für Musik”* เป็นนิตยสารเพื่อการดนตรี โดยชูมันน์เป็นบรรณาธิการในผลงานชิ้นนี้ เขาได้เขียนบทความต่าง ๆ ลงในหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ด้วย หนังสือพิมพ์ของเขาเป็นที่ยอมรับจากวงสังคมทั่วไป ซึ่งในขณะเดียวกันชูมันส์ได้ติดต่อกับคลาราอย่างต่อเนื่องผ่านทางจดหมาย จนความสัมพันธ์ของพวกเขากลายเป็นความรักของหนุ่มสาว ขณะนั้นชูมันน์มีอายุ 26 ปี ส่วนคลารามีอายุ 17 ปี และกำลังมีชื่อเสียงในการเล่นเปียโน การติดต่อระหว่างชูมันน์กับคลารานั้นทำให้ฟริดริคพ่อของเธอไม่เห็นชอบด้วยถึงแม้ว่าฟริดริคจะเคยเอ็นดูชูมันน์ในฐานะลูกศิษย์ก็ตาม ฟริดริคได้พยายามให้คลาราอยู่ห่างจากชูมันน์ โดยพาคลาราไปแสดงดนตรีตามเมืองต่าง ๆ ครั้งหนึ่งหลังจากเล่นเพลงคอนแชร์โตของลิสท์จบลงแล้ว ในคืนวันนั้นเองเธอก็ได้บอกกับฟริดริคว่าเธอจะแต่งงานกับชูมันน์แต่ฟริดริคไม่ยินยอมพยายามขัดขวางทุกวิถีทางจนต้องขอพึ่งศาล ในสมัยนั้นมีกฎหมายระบุว่าบิดามารดาสามารถใช้สิทธิ์ยับยั้งการแต่งงานของบุตรได้ถ้ามีเหตุผลเพียงพอ พ่อของคลาราได้ให้เหตุผลว่าชูมันน์เป็นคนไม่มีหลักแหล่งเป็นนักดื่มไม่มีอนาคตที่จะดำเนินการเลี้ยงดูครอบครัวได้ การต่อสู้ในศาลดำเนินไปอย่างดุเดือดและเป็นเวลานาน ในระหว่างนี้เองทางมหาวิทยาลัยจีนาได้มอบปริญญาดุษฎีกิตติมศักดิ์ให้แก่ชูมันน์ซึ่งนับว่าเป็นเกียรติอย่างมาก ต่อมา ฟรันซ์ ลิสท์ (Franz Liszt; 1811 – 1886) นักดนตรีเอกแห่งยุคก็ได้มาช่วยพวกเขาเป็นพยานในศาล จากคำให้การของลิสท์นี้เองทำให้ศาลเชื่อในที่สุดศาลก็ตัดสินให้ทั้งสองนั้นแต่งงานกันได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ชูมันน์กับคลาราแต่งงานกันเมื่อวันที่ 12 กันยายน ค.ศ. 1840 ด้วยความสมหวังในชีวิตสมรสนี้เอง ได้ดลใจให้ชูมันน์แต่งบทเพลงมากมาย จนในปีนั้นถือได้ว่าเป็นปีแห่งบทเพลงของชูมันน์ (Year of Song) แต่ละบทเพลงล้วนแต่แสดงออกไปในทางแจ่มใสหมดจดงดงามเป็นพิเศษ และเพียงปีแรกของการแต่งงาน ชูมันน์แต่งเพลงออกมาถึง 130 บทเพลงด้วยกัน

ในปี ค.ศ. 1841 ชูมันน์แต่งบทเพลงซิมโฟนีสำเร็จเป็นครั้งแรก และได้ตั้งชื่อว่า *Spring Symphony in B-flat major* ชูมันน์เริ่มเขียนซิมโฟนีชิ้นนี้ในปลายฤดูหนาวซึ่งมีหิมะตกอยู่ทั่วไป แต่ขณะนั้นเขากำลังมีความสุขอยู่กับคลาราภรรยาของเขา ฤดูหนาวก็เหมือนฤดูใบไม้ผลิของเขานั่นเอง เขาได้นำบทเพลง *Spring Symphony* ออกแสดงในวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 1841 จากนั้นก็ได้แต่งบทเพลงซิมโฟนีอันดับสอง และได้เริ่มแต่งบทเพลงเปียโนคอนแชร์โตไปพร้อม ๆ กัน ชูมันน์รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเกินไปในการตรากตรำแต่งเพลงของเขา อาการทางจิตเภทของเขากำเริบหนักขึ้น บางครั้งสมองของเขาไม่สามารถจะจำอะไรได้เลย เขามีความรู้สึกกลัวว่าจะเป็นบ้าดังนั้นเขาจึงพยายาม

ทำงานให้น้อยลงเรื่อย ๆ และเลิกการแต่งเพลงไปชั่วคราว ในปี ค.ศ. 1843 เขาหันไปรับสอนดนตรีและประพันธ์บทเพลงที่ Leipzig Conservatory

ปีต่อมาชูมันน์ได้ลาออกจากตำแหน่งบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ เขาได้เดินทางไปเที่ยวที่ประเทศรัสเซียกับคลาราเพื่อเป็นการพักผ่อนแต่พอกลับมาถึงบ้านอาการทางจิตเภทของชูมันน์ก็ได้กำเริบหนักขึ้น คลาราจึงต้องพาชูมันน์ย้ายไปอยู่ที่เมืองเดรสเดนเพื่อพักฟื้นเพราะเป็นเมืองที่สงบเงียบ ขณะที่พักผ่อนอยู่ที่เมืองเดรสเดนนี้ อาการของชูมันน์ก็ค่อย ๆ ดีขึ้นทีละน้อยจนเกือบเป็นปกติ และในช่วงนั้นเองชูมันน์ได้นำบทเพลง *Piano Concerto in A minor* ซึ่งได้แต่งค้างไว้ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1805 ขึ้นมาแต่งต่ออีกครั้งจนเสร็จในปี ค.ศ. 1845 และได้นำออกแสดงเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1846 โดยคลาราภรรยาของเขาเป็นผู้บรรเลง

ในช่วง ค.ศ. 1854 ชูมันน์คิดมากในเรื่องหนี้สินที่พอกพูนเพิ่มขึ้นมาเรื่อย ๆ คลาราภรรยาของเขาเห็นว่าถ้าปล่อยให้สามีหาเงินเพียงคนเดียวคงจะไม่ไหว เธอจึงตัดสินใจออกตระเวณแสดงคอนเสิร์ตเพื่อหาเงินมาช่วยแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของครอบครัว การแสดงคอนเสิร์ตของเธอได้รับความสำเร็จอย่างงดงาม แต่อาการป่วยของชูมันน์กลับกำเริบหนักขึ้นจนถึงขั้นคลุ้มคลั่ง คลาราจึงได้พาชูมันน์ไปฝากไว้ที่โรงพยาบาลจิตเวช และตระเวณออกแสดงคอนเสิร์ตต่อไปเพื่อหาเงินมารักษาและเลี้ยงลูก

เมื่อชูมันน์ได้รับการรักษาในโรงพยาบาลจิตเวชได้ไม่นานนัก ชูมันน์ก็แอบหนีออกจากโรงพยาบาลมาด้วยความคลุ้มคลั่ง พอมาถึงสะพานข้ามแม่น้ำไรน์ชูมันน์ก็ได้กระโดดลงไปในน้ำ แต่มีคนมาช่วยไว้ได้ ชูมันน์ถูกนำตัวกลับมายังโรงพยาบาลอีกครั้ง เมื่อข่าวนี้ไปถึงคลารา เธอก็รีบมาเยี่ยมชูมันน์แต่ชูมันน์กลับไม่สามารถจำเธอได้ คลาราได้นำเขาไปฝากไว้กับโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งที่เอนเดนิคใกล้ ๆ กรุงบอนน์ติดกับแคว้นไรน์แลนด์ จากนั้นคลาราก็ออกเดินทางตระเวนแสดงคอนเสิร์ตต่อไป ชูมันน์ป่วยอยู่ถึง 2 ปี จนในที่สุดก็ได้เสียชีวิตลงเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม ค.ศ. 1856

บทเพลงสำหรับเปียโนของชูมันน์ ส่วนมากจะเป็นบทเพลงที่มีเอกลักษณเฉพาะ หรือคาแร็กเตอร์, เอทูด (Etude) และโซนาตา บทเพลงเปียโนที่สำคัญ ได้แก่ *Papillons, Carnaval, Theme and Variations on the Name "Abegg"* และ *Kinderszenen*

2.2.2 บทประพันธ์ชุด Kinderszenen, Op.15

บทเพลงเดี่ยวเปียโนชุด *Kinderszenen, Op.15* ประพันธ์ขึ้นในปี ค.ศ. 1838 โดย โรเบิร์ต ชูมันน์ ประกอบไปด้วยบทเพลงขนาดเล็ก 13 บทเพลง เป็นบทเพลงที่มีชื่อเพลงระบุไว้เป็นภาษาเยอรมันเพื่อเป็นแนวทางในการตีความ แต่ละบทเพลงจะเชื่อมโยงกันทำให้เห็นภาพของเรื่องราวต่าง ๆ ชูมันน์ได้ถ่ายทอดความรู้สึกของการนึกถึงช่วงเวลาและความทรงจำในวัยเด็ก ผ่านมุมมองที่น่าสนใจของผู้ใหญ่ ซึ่งทุกอย่างจะเป็นอะไรที่ง่าย ไม่ซับซ้อน และชื่อของบทเพลงก็จะเป็นสิ่งที่อยู่ในโลกของเด็ก ยกตัวอย่างกิจกรรม เช่น เกม นอนหลับ ฝัน รวมถึงความรู้สึกต่าง ๆ เช่น ความสุข และความเศร้า ชูมันน์อธิบายไว้ว่าไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าความทรงจำที่สื่อกลับไปถึงเรื่องราวและการกระทำในอดีต ชูมันน์จึงเล่าเรื่องราวความรู้สึกเหล่านี้ผ่านบทเพลงเพื่อเก็บเป็นความทรงจำ

ชูมันน์ประพันธ์บทเพลงเดี่ยวเปียโนชุดนี้ ในขณะที่กำลังมีความรักกับคลารา วิค ซึ่งได้เป็นภรรยาของเขาในเวลาต่อมา โดยชูมันส์ได้พูดถึงบทเพลงชุดนี้ในจดหมายที่เขียนคุยกับคลาราเมื่อวันที่ 17 มีนาคม ค.ศ. 1838 ว่า

> ผมค้นพบว่าไม่มีอะไรจะจุดประกายจินตนาการของผมไปมากกว่าความคิดถึง และการรอคอยบางอย่าง นั่นคือสิ่งที่ผมเจอหลายวันมานี้ในขณะที่รอจดหมายของคุณ และได้เขียนบทเพลงจนเต็มสมุดไปหลายเล่ม ทั้งบทเพลงที่แปลก บ้าบอ และเป็นมิตร คุณจะต้องแปลกใจแน่ ๆ เมื่อได้เล่นบทเพลงเหล่านี้ ผมมักจะรู้สึกว่าตัวของผมมันแทบจะระเบิดเพราะบทเพลงที่อัดแน่นอยู่ข้างในเหมือนกับว่าผมจะตอบคุณเป็นบทเพลงจากสิ่งที่คุณเขียนมาหาผมว่า “ในบางครั้งผมเหมือนเด็ก” นั่นกลายเป็นแรงบันดาลใจทำให้ผมแต่บทเพลงสั้น ๆ ขึ้นมาถึง 30 บทเพลงด้วยกัน ซึ่งผมคัดเลือกออกมา 12 บทเพลง และเรียกมันว่า Kinderszenen คุณจะชอบมัน แต่ว่าคุณจะต้องลืมว่าตัวเองเป็นอัจฉริยะ แล้วคุณจะเพลิดเพลินพร้อมกับค้นพบหลากหลายสิ่ง (Xu, 2006)

จากข้อความในจดหมายที่ชูมันน์เขียนพูดคุยกับคลารานั้น ทำให้ชูมันน์แต่งบทเพลงขึ้นมาถึง 30 บทเพลง แต่ได้คัดเลือกจนเหลือ 12 บทเพลง และก่อนที่จะตีพิมพ์ชูมันน์ได้เพิ่มเพลงบทสุดท้าย หรือ *Der Dichter Spricht (The Poet Speaks)* เพื่อเป็นบทส่งท้ายก่อนจบบทเพลงเดี่ยวเปียโนชุดนี้ เพื่อนักประพันธ์คือตัวชูมันน์เองจะเดินออกมาจากหลังม่านของเวที บทเพลงสุดท้ายนี้บรรยายถึงความเงียบสงบ ความอ่อนโยน โดยมีช่วงหยุดเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้บรรเลงสามารถด้นสดได้ บทเพลงชุดนี้ยังเป็นหนึ่งในเพลงโปรดของคลาราอีกด้วย

ในทางเทคนิคแล้วบทเพลง *Kinderszenen* มีความเรียบง่าย ไม่ยาก และไม่ซับซ้อนเกินที่เด็กจะบรรเลงเองได้ แต่ชูมันน์ไม่ได้ประพันธ์บทเพลงชุดนี้โดยคำนึงถึงเด็กเลย ไม่เหมือนกับบทเพลงชุด *Album for the Young* ซึ่งเขาประพันธ์ขึ้นเพื่อให้เด็กเป็นผู้บรรเลงได้เอง บทเพลงเดี่ยวเปียโนชุด *Kinderszenen* คือ “การมองรำลึกกลับไปโดยผู้ใหญ่ และเพื่อคนที่โตแล้ว” ซึ่งเขาได้เน้นย้ำไว้ในจดหมายที่เขียนถึง คาร์ล เรเนค (Carl Reinecke) ในวันที่ 6 ตุลาคม ค.ศ. 1848 (Xu, 2006)

ภาพที่ 1 โรเบิร์ต ชูมันน์ และคลารา วิค
ที่มา: https://i.imgur.com/C484fbW.jpg

2.3 โคลด เดอบุสซี (Claude Debussy)

2.3.1 ชีวประวัติ

โคลด อาชีล เดอบุสซี (Claude-Achille Debussy) นักประพันธ์ชาวฝรั่งเศส ในยุคอิมเพรส-ชันนิสม์ เกิดเมื่อวันที่ 22 สิงหาคม ค.ศ 1862 ที่ Saint Germain-en-Laye ประเทศฝรั่งเศส เดอบุสซีเริ่มเรียนเปียโนกับมาดาม Maute de Fleurville ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของเฟรเดริค โชแปง (Frederic Chopin; 1810 – 1849 นักเปียโนและนักประพันธ์ชาวโปแลนด์-ฝรั่งเศส) ต่อมาเดอบุสซีได้เข้าเรียนเปียโนในโรงเรียนดนตรีที่กรุงปารีสแต่ว่าเขาก็ไม่ค่อยประสบความสำเร็จมากนักในการเรียนเปียโนจึงได้ตัดสินใจเปลี่ยนไปเรียนการประพันธ์เพลงแทน ในปี ค.ศ. 1884 เขาได้ส่งบทเพลงเข้าประกวดและได้รับรางวัล Prix de Rome ในลำดับที่ 2 ต่อมาเขาส่งผลงานชื่อ *L'enfant prodigue* เข้าประกวดและได้รับรางวัลชนะเลิศซึ่งทำให้เขาได้ทุนไปเรียนดนตรีที่กรุงโรม ประเทศอิตาลี

ดนตรีของเดอบุสซี มีลักษณะถอยห่างออกจากอารมณ์ความรู้สึกลึกๆ และจะแสดงภาพหรือความประทับใจออกมาแทน ดนตรีของเขามักจะถูกเรียกว่าเป็นแบบ “อิมเพรสชันนิสม์” ทำให้เดอบุสซีได้รับฉายาว่าเป็นผู้นำดนตรีในรูปแบบของอิมเพรสชันนิสม์ ซึ่งตัวเขาเองก็ไม่ค่อยพอใจนักกับการที่บุคคลต่าง ๆ ตั้งฉายาให้เขาเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะมีกลุ่มผู้สร้างงานศิลปะกลุ่มหนึ่งในยุคนั้นที่ถูกเรียกว่ากลุ่มอิมเพรสชันนิสม์ ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์ผลงานไปในทางที่ไม่ค่อยดี แม้ว่าในระยะเวลาต่อมาจะคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้นก็ตาม

ในปี 1893 เดอบุสซีได้พบบทละครเรื่อง *Pelléas et Mélisande* เป็นผลงานของ โมริช เม็ตเตอร์ลิงค์ (Maurice Maeterlinck; 1862 – 1949) เขาได้ซื้อบทละครเรื่องนี้มาจากแผงหนังสือและได้ขออนุญาตผู้ประพันธ์ที่จะเขียนเพลงประกอบเพื่อทำเป็นอุปรากร เดอบุสซีใช้เวลาเขียนอุปรากรเรื่องนี้ราว 10 ปี เมื่อประพันธ์บทเพลงเสร็จก็ได้นำออกแสดง ปรากฏว่าไม่ได้รับผลสำเร็จมากนักมีผู้ที่นิยมชมชอบอยู่เพียงบางกลุ่มเท่านั้น แต่ก็ก่อให้เกิดการแสดงความคิดเห็นอย่างมากในเรื่องของบทเพลงซึ่งไม่เหมือนกับอุปรากรเรื่องใด ๆ ในขณะนั้น

บทเพลงของเดอบุสซีมักจะไม่ค่อยเป็นไปตามแบบแผน เขามีความคิดว่าเนื้อหาของบทเพลง ทำนอง ประโยคเพลง การประสานเสียง และอื่น ๆ ไม่ควรถูกกำหนดขอบเขตด้วยแบบแผนทางสังคีตลักษณ์ และกฎทางดนตรีต่าง ๆ เดอบุสซีมีแนวความคิดว่าบทเพลงควรจะมีเนื้อหาที่ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบบทเพลง ไม่ควรแบ่งประโยคเป็นวรรคหรือจบพอดีในห้องนั้น ๆ การใช้โน้ต การเปลี่ยนเสียงประสานรวมถึงสีสัน อารมณ์ และบรรยากาศ ควรเปิดกว้างเป็นอิสระตามความต้องการ หรือจินตนาการของผู้ประพันธ์ที่ต้องการจะสื่อสารมากที่สุด (ปานใจ จุฬาพันธุ์, 2551)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ในด้านชีวิตครอบครัวเดอบุสซีแต่งงานกับลิลลีในปี ค.ศ. 1899 แต่หลังจากเขาอยู่กับลิลลีได้ระยะหนึ่ง เดอบุสซีก็ได้เลิกกับลิลลีเนื่องจากเขาได้พบกับเอ็มมาซึ่งเป็นสาเหตุให้ลิลลีฆ่าตัวตาย เรื่องของลิลลีเป็นข่าวที่ดังมาก ศิลปินในกรุงปารีสต่างเห็นว่าเขาแต่งงานกับเอ็มมาเพราะเงิน เหตุการณ์เหล่านี้ส่งผลต่อความนิยมในผลงานของเขาด้วย โดยหลังจากที่เขาเลิกกับเอ็มมาไปเดอบุสซีได้ใช้เวลาอยู่ 2 ปีกว่าเขียนลาแมร์ (La Mer) เกี่ยวกับท้องทะเลซึ่งเป็นที่ประทับใจของเขา เมื่อลาแมร์บทนี้ได้นำออกแสดงครั้งแรก ผู้ฟังยังคงจดจำเรื่องราวของลิลลีที่ฆ่าตัวตายนั้นอยู่ทำให้ผู้ฟังแสดงความเย็นชาต่อบทเพลงของเขา แต่หลังจากนั้น 1 ปี วง Boston Symphony Orchestra ได้นำบทเพลงนี้ออกแสดงในสหรัฐอเมริกา และนำออกแสดงอย่างต่อเนื่องเพราะเห็นว่าเป็นบทเพลงเกี่ยวกับท้องทะเลที่ดีที่สุดเพลงหนึ่ง (สุรพงษ์ บุนนาค, 2548)

โคลด เดอบุสซี ได้เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งที่กรุงปารีส ในช่วงที่กองทัพเยอรมันบุกเข้ามาในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 เมื่อวันที่ 25 มีนาคม ค.ศ. 1918

เป็นที่น่าสังเกตว่าเดอบุสซีไม่เขียนการใช้เพเดิล หรือตัวเลขที่ใช้ในการกำหนดนิ้วลงในโน้ตเพลงสำหรับเปียโนที่ตีพิมพ์ออกขายเลย เนื่องจากเดอบุสซีมีความเห็นว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นหน้าที่ของนักเปียโนที่จะทดลองเหยียบเพเดิลและเลือกใช้นิ้ว (Fingering) ที่เหมาะสมกับการบรรเลงของตัวเองมากที่สุด (ปานใจ จุฬาพันธุ์, 2551) ผลงานเพลงเปียโนที่สำคัญ ได้แก่ *2 Arabesques, Suite Bergamasque, 24 Préludes, Estampes, 12 Études* และบทเพลง *Children's Corner*

ภาพที่ 2 โคลด เดอบุสซี และลูกสาว (ชูชู)

ที่มา: https://br.pinterest.com/pin/155796468343041536/?send=true

2.3.2 บทประพันธ์ชุด Children's Corner, L.133

บทเพลงเดี่ยวเปียโนชุดนี้ตีพิมพ์ขึ้นในปี ค.ศ. 1908 ประกอบไปด้วยบทเพลงเดี่ยวเปียโน 6 บทด้วยกัน โดยมีชื่อเพลงระบุไว้เพื่อเป็นแนวทางในการตีความ และเล่าเรื่องราวผ่านมุมมองของผู้เป็นพ่อ บทเพลงชุดนี้เดอบุสซีได้ประพันธ์ขึ้นเพื่อมอบให้กับลูกสาวคนเดียวของเขา Claude-Emma Debussy หรือ ชูชู (Chou Chou) โดยได้เขียนคำอุทิศไว้เป็นภาษาฝรั่งเศส แปลว่า "ถึงชูชูลูกน้อยที่รัก นี่คือคำขอโทษที่อ่อนโยนของพ่อสำหรับสิ่งที่กำลังจะตามมา" (To my dear little Chou-Chou with her father's tender apologies for what is to follow.)

บทเพลงชุดนี้มีสีสัน มีอารมณ์ขัน และเนื้อหาที่หลากหลาย ผู้ประพันธ์ได้รับแรงบันดาลใจมาจากสิ่งที่มีเสน่ห์ อ่อนโยน และความหลงใหลในโลกของเด็กในสายตาและมุมมองของลูกสาวของเขา บทเพลงมีชื่อระบุเป็นภาษาอังกฤษไว้ถึง 5 บทด้วยกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่แปลกใหม่สำหรับผลงานของนักประพันธ์ชาวฝรั่งเศส เดอบุสซีได้นำเอาของเล่นเด็กมาเป็นแรงบันดาลใจในการแต่งบทเพลงชุดนี้ถึง 4 บท ได้แก่ *Jimbo's Lullaby* มาจาก Jumbo ช้างชื่อดัง, *Serenade for the Doll* มาจากตุ๊กตาเด็กตัวโปรดของชูชู, *The Little Shepherd* มากจากตุ๊กตากระดาษคนเลี้ยงแกะ และ *Golliwog's Cakewalk* ก็มาจากตัวการ์ตูนหรือตุ๊กตาชื่อดังนั่นเอง (Chen, 2001)

ในช่วงเวลาที่เดอบุสซีประพันธ์บทเพลงชุดนี้ ชูชู ลูกสาวคนเดียวของเขามีอายุ 3 ปี และเธอได้ใช้ภาษาในการพูดถึง 2 ภาษาผสมกันระหว่างภาษาฝรั่งเศสและภาษาอังกฤษ อาจเพราะเธอมีคนดูแลเป็นชาวอังกฤษ ชื่อ Miss Gibbs ซึ่งเป็นคนสอนและตั้งชื่อของเล่นต่าง ๆ ของชูชูให้เป็นภาษาอังกฤษอีกด้วย สิ่งนี้เป็นคำอธิบายที่เป็นไปได้ที่สุดสำหรับชื่อบทเพลงต่าง ๆ ในบทเพลงชุดนี้ที่เป็นภาษาอังกฤษสำหรับนักประพันธ์ชาวฝรั่งเศส (Chen, 2001)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

บทเพลง *Children's Corner* ไม่ได้บรรยายถึงชูชูหรือของเล่นของเธอเพียงอย่างเดียวอย่างที่ควรจะเป็นทั้งหมด แต่เป็นเพียงสิ่งที่จุดประกายให้เกิดบทเพลงชุดนี้ เดอบุสซีตั้งใจประพันธ์บทเพลงออกมาให้เข้าใจง่าย บรรยายถึงภาพบรรยากาศตลก ๆ น่าเอ็นดูของเด็กที่เป็นความสุขในมุมมองของผู้เป็นพ่อแม่ และไม่ได้แต่งขึ้นมาให้เด็กเป็นผู้บรรเลงเอง

บทเพลงเดี่ยวเปียโนชุดนี้ออกแสดงครั้งแรกเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1908 ที่ Cercle Musical Hall ณ กรุงปารีส บรรเลงโดยแฮเริลด์ บาวเออร์ (Harold Bauer; 1873 – 1951) นักเปียโนชาวอเมริกัน และได้เรียบเรียงใหม่สำหรับวงออร์เคสตรา ในปี ค.ศ. 1911 โดยออองเดร กาเปล (Andre Caplet; 1878 – 1925) นักประพันธ์และผู้อำนวยเพลงชาวฝรั่งเศส

ภาพที่ 3 ภาพปกโน้ตเพลงที่ตีพิมพ์ครั้งแรก ในปี ค.ศ. 1908

ที่มา: https://www.classicalmpr.org/story/2015/07/01/debussy-childrens-corner

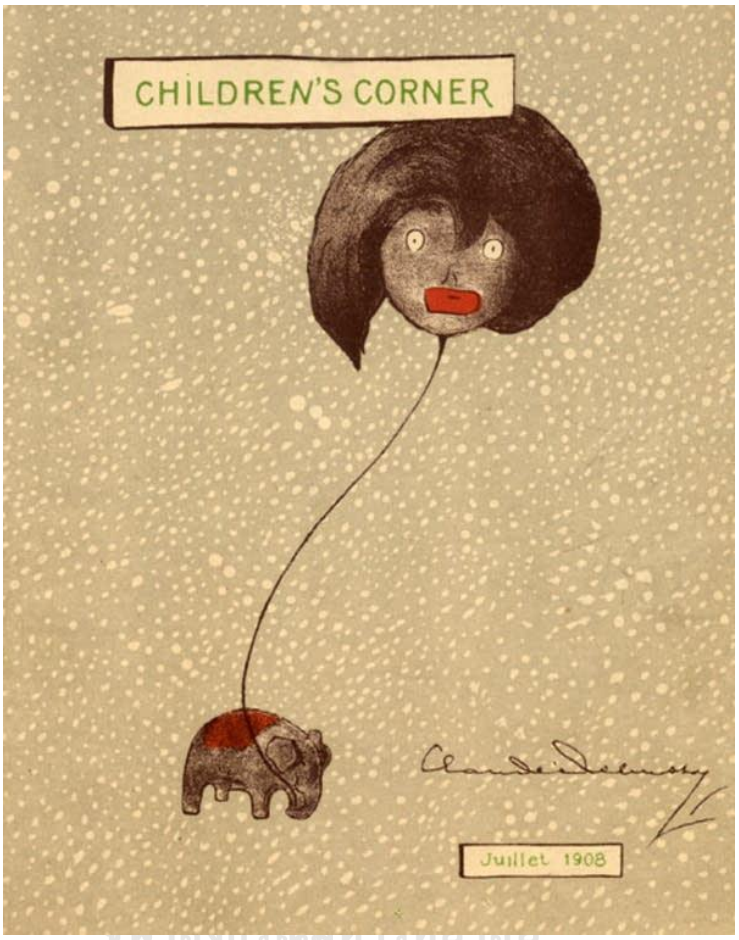

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

บทที่ 3

อรรถาธิบายบทเพลง

3.1 Kinderszenen, Op.15 บทประพันธ์ของ โรเบิร์ต ชูมันน์

บทประพันธ์ Kinderszenen, Op.15 ประกอบไปด้วยบทเพลง 13 บท โครงสร้างของบทเพลงในชุดนี้ มีบทเพลงที่สดใสมีชีวิตชีวา (บทเพลงที่ 3, 5, 9, และ 11) วางสลับกับบทเพลงที่มีความโรแมนติก ลึกซึ้ง และเศร้าโศก (บทเพลงที่ 4, 7, 10, และ 13) บางบทเพลงมีความสมดุลของความสงบสุข และมีชีวิตชีวา (บทเพลงที่ 1, 2, 6, 8, และ 12) โดยชูมันน์ตั้งใจให้บทเพลงที่ 4, 5 และ 12, 13 เป็นคู่ที่ต้องอยู่ด้วยกัน นอกจากนั้นชูมันน์ได้วางตำแหน่งบทเพลงที่มีความเข้มข้นที่สุด 2 บทเพลงคือ *Träumerei* (บทเพลงที่ 7) และ *Der Dichter Spricht* (บทเพลงที่ 13) ในตำแหน่งที่สำคัญอย่างตรงกลางและตอนท้ายของชุด ซึ่งบทเพลง *Träumerei* ได้ทำหน้าที่เป็นส่วนสำคัญที่บรรเลงอย่างเชื่องช้าเพื่อสร้างบรรยากาศ ส่วนบทเพลง *Der Dichter Spricht* ทำหน้าที่เป็นบทเพลงส่งท้าย การจัดเรียงกุญแจเสียงของบทเพลงชุดนี้เชื่อมกันได้เป็นอย่างดี โดยกุญแจเสียงหลักเป็น G major และตามด้วยกุญแจเสียงอื่น ๆ ที่ใกล้เคียงเพื่อให้บทเพลงเดี่ยวเปียโนชุดนี้มีโทนเสียงที่ดำเนินไปในทิศทางเดียวกัน และถูกจัดเรียงต่อกันเป็นเรื่องราวเดียวกัน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ลักษณะโครงสร้างของบทเพลง	บทเพลง
บทเพลงที่มีความสดใส มีชีวิตชีวา	- Hasche-Mann (บทเพลงที่ 3) - Glückes genug (บทเพลงที่ 5) - Ritter vom Steckenpferd (บทเพลงที่ 9) - Früchtenmachen (บทเพลงที่ 11)
บทเพลงที่มีความโรแมนติก ลึกซึ้ง และเศร้าโศก	- Bittendes Kind (บทเพลงที่ 4) - Träumerei (บทเพลงที่ 7) - Fast zu ernst (บทเพลงที่ 10) - Der Dichter Spricht (บทเพลงที่ 13)

ลักษณะโครงสร้างของบทเพลง	บทเพลง
บทเพลงที่มีความสงบสุข และมีชีวิตชีวา	- Von Fremden Ländern und Menschen (บทเพลงที่ 1) - Curiose Geschichte (บทเพลงที่ 2) - Wichtige Begebenheit (บทเพลงที่ 6) - Am Kamin (บทเพลงที่ 8) - Kind im Einschlummern (บทเพลงที่ 12)

จุดเด่นของบทเพลงเดี่ยวเปียโนชุดนี้ คือ แต่ละบทเพลงจะมีเอกลักษณ์ หรือลักษณะเฉพาะ ซึ่งผู้บรรเลงบทเพลงชุดนี้จะต้องคำนึงถึงจุดนี้เป็นสิ่งสำคัญ และถ่ายทอดออกมาให้ผู้ฟังได้เห็นภาพอย่างชัดเจน

เทคนิคการบรรเลงที่พบบ่อยที่สุดในบทเพลงชุดนี้ มีอยู่ 3 เทคนิคด้วยกัน คือ

1. การทำซ้ำของทำนองหลัก (Repetition) คือการที่ได้ยินทำนองหลักซ้ำอีกครั้ง

2. การทดเสียงของทำนองแบบเมโลดิก (Melodic transposition) เป็นการทำซ้ำของทำนองแต่เปลี่ยนคีย์ สามารถพบได้ในทุกบทเพลงของชูมันน์ แต่ลักษณะเฉพาะที่พบได้ในบทเพลงเดี่ยวเปียโนชุดนี้ คือ การทำซ้ำของทำนองหลักที่ปราศจากการเล่นช่วงคู่แปด (Octave)

3. มีทำนอง 3 - 4 ทำนองบรรเลงพร้อมกัน โดยผู้บรรเลงจะต้องบรรเลงทำนองหลักให้เด่นหรือชัดเจนออกมา ซึ่งไม่จำเป็นว่าจะอยู่ในมือขวาเพียงอย่างเดียว บางครั้งสามารถพบได้ในมือซ้ายด้วย ในบางบทเพลงแนวเบสก็สำคัญจะต้องบรรเลงให้ได้ยินเช่นเดียวกับทำนองหลัก ส่วนแนวข้างในหรือแนวประสาน (Countermelody) ผู้บรรเลงควรบรรเลงไม่ให้เด่นกว่าทำนองหลัก และต้องบรรเลงให้ต่อเนื่องกันที่สุดหากแนวประสานมีการบรรเลงโดยใช้ทั้งสองมือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

3.1.1.1 *Von Fremden Ländern und Menschen (From Foreign Lands and People)*

บทเพลงนี้มีบุคลิกเหมือนกับเพลงกล่อมเด็ก (Lullaby) ซึ่งเหมาะกับชื่อของบทเพลง คือ กำลังมีใครบางคนเล่าเรื่องราว สภาพแวดล้อม บ้านเมืองและผู้คนในดินแดนอันไกลโพ้น ในนวนิยายเรื่อง *Das fremde Kind*[1] ที่เด็ก ๆ ได้เล่าเรื่องเด็กในดินแดนสวรรค์ให้พ่อแม่ฟัง

บทเพลงนี้อยู่ในกุญแจเสียง G major เป็นกุญแจเสียงหลัก ทำนองหลักในบทเพลงนี้จะดำเนินไปอย่างเชื่องช้าควบคู่ไปกับทำนองประสานที่เป็นจังหวะสามพยางค์ สามารถพบลักษณะอย่างนี้ได้ตลอดทั้งบทเพลง

ตอน A (ห้องที่ 1 - 8) ประกอบด้วยประโยคเพลง 2 ประโยคที่ติดกัน ประโยคละ 4 ห้อง โน้ตแนวบนสุดแสดงถึงทำนองหลักของบทเพลง (Motive) แนวกลางได้แสดงถึงโน้ตสามพยางค์ (Triplet) ที่ใช้คอร์ดแตก (Broken Chord) และแนวล่างสุดแสดงถึงทำนองเบส โดยห้องที่ 3 - 4 เป็นการเล่นซ้ำของ 2 ห้องแรกซึ่ง 2 ห้องแรกเรียกได้ว่าเป็นประโยคคำถาม (Question Sentence) ห้องที่ 5 - 8 เกิดจากการนำทำนอง 2 ห้องแรกของบทเพลงมาพัฒนาเพื่อทำให้เกิดความหลากหลายที่มากขึ้นหรือเรียกได้ว่าเป็นประโยคคำตอบ (Answer Sentence)

ตัวอย่างที่ 1 ตอน A (ห้องที่ 1 - 8)

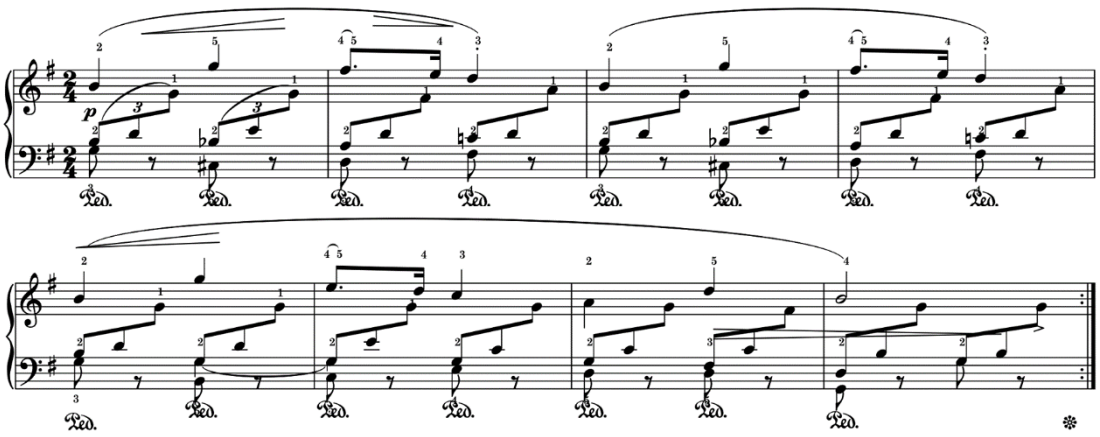

[1] Das fremde Kind (The Mysterious Child; 1817) นวนิยายกอธิค รวบรวมอยู่ในหนังสือชุด Die Serapions-Brüder Vol. 2 ตีพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. 1819 ผลงานของ Ernst Theodor Amadeus Hoffmann (E. T. A. Hoffmann; 1776 – 1822) นักเขียนนวนิยายกอธิคชาวเยอรมัน

ตอน B มีความยาวเพียงแค่ 6 ห้อง มีการใช้วัตถุดิบของจังหวะที่คล้ายกับทำนองแรกในแนวเบส ในห้องที่ 9 – 12 มีการใช้กุญแจเสียง E minor ซึ่งเป็นกุญแจเสียงสัมพันธ์ (Related Key) กับเสียงหลัก โดยก่อนที่จะกลับไปยังทำนองแรกหรือ A' มีการใช้สัญลักษณ์เฟอร์มาตา (Fermata; 𝄐) บนจุดสูงสุดของสัญลักษณ์ริตาร์ดันโด (Ritardando; ช้าลงทีละน้อย) เพื่อให้ทราบว่าตั้งแต่ห้องที่ 15 ไปจนจบ มีแนวทำนองในระดับเสียงเดิมของทำนอง A กลับมาให้ได้ยินอีกครั้งจึงอาจคิดช่วง 8 ห้องสุดท้ายนี้เป็นตอน A' ซึ่งทำให้บทเพลงนี้อยู่ในสังคีตลักษณ์สองตอนแบบย้อนกลับ

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงทำนองหลักที่อยู่ในแนวทำนองบนสุดจะต้องให้เด่นชัดออกมาในทุกตัว ผู้บรรเลงสามารถฝึกซ้อมโดยใช้การร้อง (Voicing) และการฟังเสียงของทำนองหลักที่ต้องการนั้นให้ได้ยินออกมาอย่างชัดเจน การควบคุมน้ำหนักของนิ้วในแนวประสานหรือแนวอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ทำนองหลักจะต้องลงน้ำหนักในการกดโน้ตให้เบากว่าน้อยกว่าโน้ตที่เป็นทำนองหลัก ในแนวกลางเป็นโน้ตสามพยางค์ที่บรรเลงโดยการใช้คอร์ดแตก (Broken Chord) ผู้บรรเลงควรจะเลือกใช้นิ้วหรือกำหนดให้เหมาะสมในแต่ละแนวทำนอง การซ้อมโน้ตคอร์ดแตกนั้นสามารถซ้อมโดยการกดโน้ตที่ระบุไว้ในคอร์ดแตกนั้นพร้อมกันก่อนเหมือนกับการกดคอร์ด เพื่อผู้บรรเลงจะได้ทราบทิศทางในการดำเนินของบทเพลงและทราบว่ามีโน้ตอะไรระบุไว้บ้าง ผู้บรรเลงจะต้องไม่ลืมทำรูปประโยคในแต่ละประโยคเพลงให้สวยงามอีกด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

3.1.1.2 *Curiose Geschichte (A Curious Story)*

บทเพลงนี้มี 2 บุคลิกลักษณะ บุคลิกแรกหรือเรื่องราวในส่วนแรกนี้ เป็นเรื่องราวของอัศวิน มีจังหวะสั้น สม่ำเสมอ และแม่นยำ จังหวะของบทเพลงทำให้นึกถึงมาซูร์กา (Mazurka) ส่วนบุคลิกที่สองมีลักษณะเหมือนการร้อง ควรบรรเลงด้วยอารมณ์ และจังหวะที่ยืดหยุ่น

ตอน A (ห้องที่ 1 - 16) อยู่ในกุญแจเสียง D major โดยทำนองสามารถแบ่งออกเป็นสองชุด (ห้องที่ 1 - 8 กับห้องที่ 9 - 16) ใช้คอร์ดในการบรรเลงเสียงประสานทำให้รู้สึกได้ถึงรูปแบบแนวตั้งหรือแนวดิ่งโดยทำนองที่อยู่ในแนวบนสุดมีการใส่โน้ตประดับเพื่อเพิ่มความต่อเนื่องของทำนอง และการเน้นจังหวะหรือเน้นเสียงในจังหวะที่ 3 ของห้องที่ 3 โดยในหนึ่งชุดแบ่งออกได้อีก 2 ประโยค 4 ห้องเท่า ๆ กัน ลักษณะเป็นคอร์ดจบด้วยเคเดนซ์เปิด (Half Cadence) ในตอน A นี้ ผู้บรรเลงควรใส่ใจเครื่องหมายหยุดและความเข้มของเสียงด้วย

ตัวอย่างที่ 2 ตอน A (ห้องที่ 1 – 4)

ตอน B (ห้องที่ 17 - 39) อยู่ในกุญแจเสียง A minor โดยทำนองสามารถแบ่งออกเป็นสองชุด (ห้องที่ 17 - 28 กับห้องที่ 29 - 39) มีลักษณะเนื้อหาที่แตกต่างออกไปจากตอน A ให้ความรู้สึกเหมือนการร้อง เริ่มจากจังหวะที่ 3 ของห้องที่ 16 ซึ่งตอนนี้เป็นการขยายต่อมาจากห้องที่ 16 มีการใช้เทคนิคการบรรเลงให้ต่อเนื่องโดยการใส่เครื่องหมายเชื่อมเสียง (Slur) ยาวครอบคลุม 4 ห้อง และพบการกลับมาของตอน A’ เป็นการกลับมาของตอน A เพียงครึ่งหนึ่งเท่านั้น (ห้องที่ 21 - 28) และมีการเปลี่ยนทำนองในห้องสุดท้ายก่อนกลับไปยังตอน B ในการกลับมาอีกครั้งของตอน B นั้นผู้บรรเลงควรจะบรรเลงทำนองในมือซ้ายให้เด่นกว่าครั้งแรก และจบด้วยตอน A’ โดยจบบทเพลงด้วยเคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์ (Perfect Authentic Cadence)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตัวอย่างที่ 3 ตอน B (ห้องที่ 17 – 20)

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงทำนองที่เกิดขึ้นในแต่ละแนวทำนองจะต้องบรรเลงออกมาให้ชัดเจน โดยเฉพาะทำนองหลักที่เกิดขึ้นในทั้งสองมือ ให้ผู้บรรเลงฝึกซ้อมแต่ละแนวทำนองแยกกันควรจะเลือกหรือกำหนดนิ้วมือให้ชัดเจนในแต่ละแนวทำนอง การค้างโน้ตให้ครบจังหวะไม่ว่าโน้ตในแนวอื่นจะมีจังหวะที่มากกว่าหรือน้อยกว่าก็เป็นสิ่งสำคัญที่ผู้บรรเลงต้องใส่ใจ บทเพลงนี้มีโน้ตประดับเกิดขึ้นตั้งแต่ต้นบทเพลง ผู้บรรเลงจะต้องบรรเลงโน้ตประดับนี้ให้กระชับและรวดเร็ว สุดท้ายผู้บรรเลงจะต้องระมัดระวังการเกร็งข้อมือและหลังซึ่งอาจทำให้เกิดอาการบาดเจ็บได้ ให้ผู้บรรเลงใช้ช่วงแขนและทั้งตัวช่วยในการบรรเลง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

3.1.1.3 *Hasche-Mann (Catch Me)*

บทเพลงนี้ได้นำบุคลิกลักษณะของเกมเด็ก ๆ ที่เรียกว่า “วิ่งไล่จับ” หรือ Catch me if you can เป็นบทเพลงที่มีชีวิตชีวา เปล่งประกาย และมีอารมณ์ขัน

ตอน A (ห้องที่ 1 - 8) อยู่ในกุญแจเสียง B minor โดยทำนองสามารถแบ่งออกเป็นสองชุด (ห้องที่ 1 - 4 กับ ห้องที่ 5 - 8) โดยแนวเสียงบนสุดเป็นทำนองหลัก มีการเคลื่อนไหวมากที่สุดในช่วงแนวทำนองนี้ ใช้โน้ตเขบ็ตสองชั้นในการดำเนินบทเพลง ผู้บรรเลงจะต้องบรรเลงให้เสียงออกมาชัดเจน สม่ำเสมอ และมีสัญลักษณ์เสียงขาด (Staccato) ที่ผู้บรรเลงต้องให้ความสำคัญโดยการบรรเลงให้คมชัด หนึ่งประโยคในตอน A ประกอบด้วยโน้ตที่มีความยาว 4 ห้อง ทุก 2 ห้องในทำนองมีการเริ่มต้นด้วยโน้ตตัวดำที่เชื่อมกับโน้ตเขบ็ตสองชั้นโดยโน้ตตัวดำนี้ให้ความรู้สึกแบบเด็กที่ต้องการหยุดพักสักครู่ก่อนที่จะวิ่งไปยังทิศทางใหม่ โน้ตภายในหรือส่วนตรงกลางประกอบด้วยการเคลื่อนที่แบบโน้ตแยก ห้องที่ 5 - 8 เป็นการนำทำนอง 4 ห้องแรกมาบรรเลงซ้ำอีก และจบตอน A ด้วยเคเดนซ์กึ่งปิด (Plagal Cadence)

ตัวอย่างที่ 4 ตอน A (ห้องที่ 1 – 4)

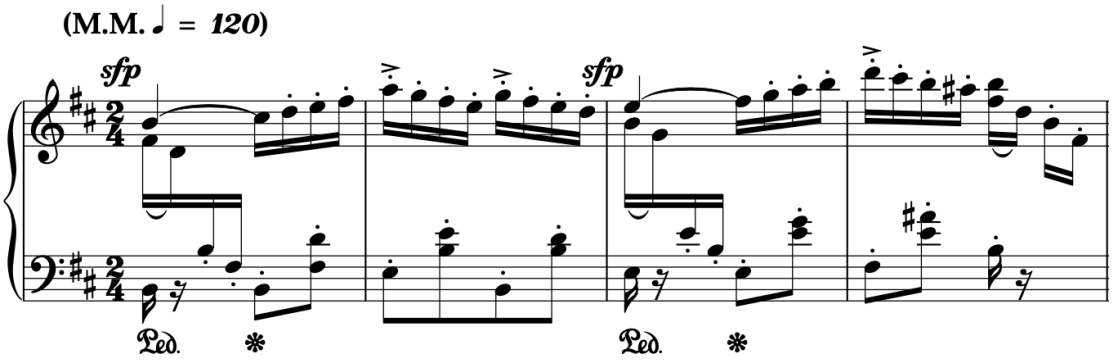

ตอน B (ห้องที่ 9 – 32) มีความยาว 12 ห้องแต่มีเครื่องหมายเล่นซ้ำทำให้ความยาวที่แท้จริงของท่อนนี้เป็น 24 ห้อง อยู่ในบันไดเสียง G major (ห้องที่ 9 – 16) ในห้องที่ 13 มีการใช้คอร์ดคู่หกนิอาโพลิตัน (Neapolitan Sixth; N^6) บนคอร์ดสองซุปเปอร์โทนิก (C major) และได้เปลี่ยนกุญแจเสียงอย่างกะทัน หันและสวยงามอีกครั้ง โดยทำนองจะส่งกลับไปยังกุญแจเสียงหลัก (Tonic Key) ในห้องที่ 15 - 16 มีการกลับมาของตอน A เพียง 4 ห้องก่อนย้อนตอน B และจบอย่างฉับไว โดยไม่มีสัญลักษณ์ริตาร์ดันโด

ตัวอย่างที่ 5 ตอน B (ห้องที่ 13 – 16)

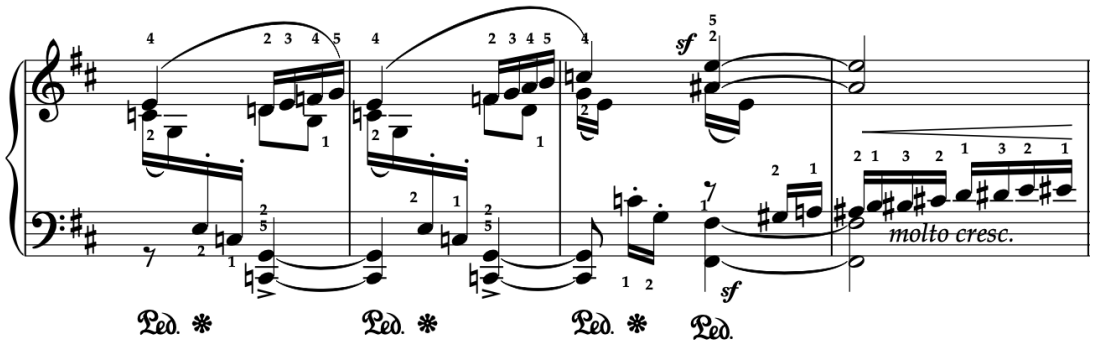

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงเครื่องหมายเชื่อมเสียงและเสียงขาด รวมถึงการบรรเลงที่จะต้องเน้นจังหวะหนักในโน้ตสเกลที่เกิดขึ้นตลอดทั้งบทเพลง การฝึกซ้อมผู้บรรเลงสามารถซ้อมทีละประโยคเพลงอาจจะไม่ต้องจดจ่อกับโน้ตมากนักเนื่องจากเป็นโน้ตบันไดเสียงแต่ให้ผู้บรรเลงจดจ่อกับสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมากกว่าตัวโน้ต และฝึกซ้อมโดยการบรรเลงโน้ตแบบยาว สั้น สั้นยาว สลับกันเพื่อให้เกิดการต่อเนื่องกันมากยิ่งขึ้น ในมือซ้ายเป็นโน้ตที่มีช่วงเสียง (Range) ที่กว้างระหว่างโน้ตคู่และโน้ตเบส ให้ผู้บรรเลงกระโดดหรือเคลื่อนไหวมืออย่างรวดเร็วฝึกซ้อมทีละประโยคและต้องไม่เกร็งข้อมือ ส่วนโครมาติกที่เกิดขึ้นนั้นให้ผู้บรรเลงระวังเรื่องการบรรเลงตัวโน้ตเกินและการบรรเลงจังหวะเกินจากที่ผู้ประพันธ์ได้ประพันธ์ไว้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

3.1.1.4 *Bittendes Kind (Entreating Child)*

บทเพลงนี้ได้เล่าถึงเหตุการณ์ หรือลักษณะท่าทางของเด็กที่กำลังขอร้องอย่างจริงจัง ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอลักษณะดังกล่าว โดยจะเห็นได้จากเมื่อทำนองหลักได้ถูกนำเสนอขึ้นมาอีกครั้งในระดับเสียงที่เบาลงจนถึงระดับเสียง *pp* ทำนองหลักที่ถูกนำเสนอซ้ำ ๆ นี้ ได้สื่อถึงความปรารถนาของเด็กที่ขอร้องซ้ำ ๆ ไปมา ทำนองมีความอ่อนโยน เต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก และต่อเนื่อง (Legato) จบบทเพลงด้วยคอร์ดทบเจ็ดโดมินันท์ (Dominant Seventh) ทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายที่ผู้ประพันธ์ต้องการจะสื่ออย่างตรงไปตรงมา คือ ความปรารถนาของเด็กที่ร้องขอแต่ยังไม่สมหวัง

ตอน A หรือทำนองแรก (ห้องที่ 1 – 4) ยาว 4 ห้อง แบ่งเป็น 2 ประโยค ประโยคละ 2 ห้อง 2 ห้องแรก หรือห้องที่ 1 - 2 เป็นการนำเสนอทำนองหลักที่อยู่ในระดับเสียง *p* และเกิดการบรรเลงซ้ำในห้องที่ 3 - 4 ในระดับเสียง *pp* ตอน A นี้อยู่ในบันไดเสียง D major มี 3 แนวทำนอง แนวบนสุดเป็นทำนองหลักที่ผู้บรรเลงต้องนำเสนอออกมาให้ชัดเจน แนวกลางเป็นโน้ตเขบ็ตสองชั้นที่เบาบางและสม่ำเสมอ

ตัวอย่างที่ 6 ตอน A (ห้องที่ 1 – 4)

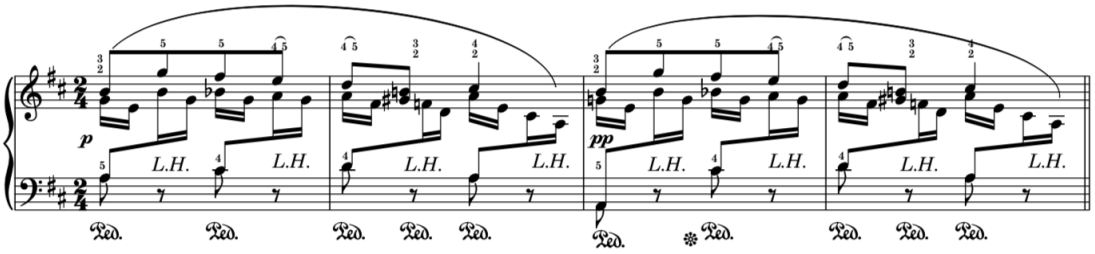

ตอน B (ห้องที่ 5 – 12) ยาว 8 ห้อง มีการเปลี่ยนกุญแจเสียงไปยังกุญแจเสียง G minor ในห้องที่ 5 – 8 และมีการบรรเลงซ้ำอีกครั้งในห้องที่ 7 – 8 จบด้วยคอร์ดโทนิก (Tonic) ห้องที่ 9 – 12 นั้นขึ้นมาด้วย Second Degree ของกุญแจเสียง A major (ii-V-I) เริ่มต้นด้วยคอร์ด B minor เป็นคอร์ดลำดับที่ 2 ของกุญแจเสียง A major ท่อนนี้เป็นการแปร หรือทางแปร (Variation) ของท่อนแรก จบตอนด้วยเคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์

ตัวอย่างที่ 7 ตอน B (ห้องที่ 9 – 12)

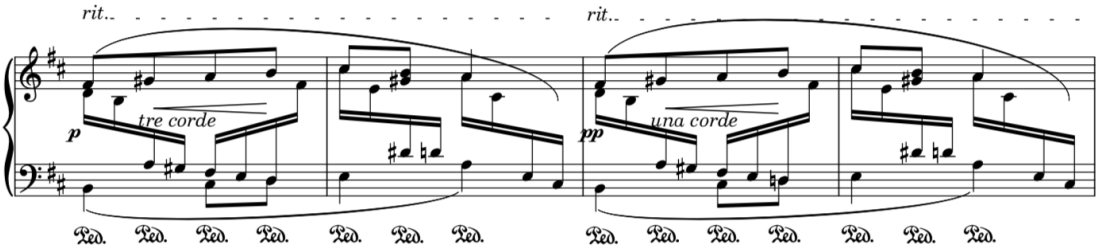

ตอน A ได้ย้อนกลับมาอีกครั้งในห้องที่ 13 ไปจนถึงจบ และได้ใส่สัญลักษณ์ริตาร์ดันโดเข้ามาให้ 2 ห้องสุดท้ายก่อนจบด้วยคอร์ดโดมินันท์ (Dominant Chord) หรือเพิ่มโน้ตที่ 7 ในเสียงสูง ทำให้มีความรู้สึกเหมือนการจบบทกวีด้วยเครื่องหมายคำถามแทนการจบด้วยจุดจบประโยค

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงแนวทำนองแต่ละแนวทำนอง ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 3 แนวทำนองด้วยกัน โดยผู้บรรเลงจะต้องบรรเลงแนวบนสุดคือทำนองหลักหรือเมโลดี้และแนวล่างสุดหรือเบสให้ชัดเจน ส่วนแนวประสานหรือแนวตรงกลางมีการใช้มือขวาและมือซ้ายสลับกันบรรเลงจะต้องบรรเลงให้ต่อเนื่องกันที่สุดเพราะเป็นแนวเดียวกัน ผู้บรรเลงสามารถฝึกซ้อมโดยเริ่มจากการกำหนดนิ้วให้เหมาะสมและบรรเลงในรูปแบบของเสียงขาดจากนั้นก็บรรเลงให้ต่อเนื่องกันที่สุดเสมือนว่าไม่ได้ใช้สองมือบรรเลงสลับกัน วิธีการซ้อมรูปแบบการบรรเลงเสียงให้ต่อเนื่อง หรือ Legato นั้น การยกของนิ้วจะต้องสัมพันธ์กันหรืออยู่ในจังหวะที่พอดีกัน ผู้บรรเลงต้องยกนิ้วหลังจากกดตัวโน้ตตัวต่อไป หากยกช้าก็จะทำให้เสียงค้างแต่หากยกเร็วไปเสียงก็จะขาดจากกัน การบรรเลงรูปแบบนี้ผู้บรรเลงจะต้องได้ยินเสียงที่ต่อเนื่องกันระหว่างโน้ตแต่ละตัว ในบทเพลงนี้ผู้ประพันธ์ได้ระบุความดังของเสียงไว้เพื่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างประโยคคำถามและประโยคคำตอบ ผู้บรรเลงจะต้องบรรเลงให้แตกต่างอย่างชัดเจน ให้ผู้บรรเลงทดลองบรรเลงในระดับความเข้มของเสียงที่หลากหลายเพื่อค้นหาระดับความเข้มของเสียงที่ต้องการ

3.1.1.5 *Glückes genug (Perfect Happiness)*

บทเพลงนี้เป็นบทเพลงที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขที่สมบูรณ์แบบ และความพึงพอใจที่มาจากภายใน จึงสื่อออกมาในรูปแบบสดใสในอารมณ์ที่อ่อนโยน ซึ่งเราจะไม่พบเครื่องหมายที่บอกความเข้มของเสียง *f* ในบทเพลงเลยถึงแม้จะมีการใช้คู่แปดอยู่ในหลาย ๆ ตำแหน่งก็ตาม บทเพลงอยู่ในรูปแบบแคนอน[2] (Canon) ทำนองหลักถูกนำเสนอขึ้นในมือขวา (ห้องที่ 1 – 2) และคำตอบแรกมาในห้องที่ 2 จากนั้นหน้าที่ของทั้งสองมือถูกสลับกันในทำนองหลักเดิม

ตอน A (ห้องที่ 1 – 16) อยู่ในกุญแจเสียง D major หน่วยย่อยหลัก (Motive or Motif) มีความยาวถึง 8 ห้อง โน้ต 7 ตัวแรกเป็นโน้ตที่สร้างทำนองหลักของบทเพลงนี้ทั้งหมด โดยเริ่มด้วยคอร์ด A major เป็นคอร์ดหลักของท่อนเพลงนี้ มือซ้ายมีการเลียนแบบทำนองเพลงของมือขวา ผู้บรรเลงต้องบรรเลงให้มีความรู้สึกเดียวกัน ในห้องที่ 1 – 4 ทำนองหลักจะอยู่ที่แนวเสียงบนสุด แต่ในห้องที่ 5 – 8 ทำนองหลักจะอยู่ในแนวเสียงที่ต่ำที่สุด และมีการประสานโดยใช้ขั้นคู่ 8 เพื่อให้เสียงกว้างขึ้น แนวเสียงต่ำมีการใช้โน้ตครึ่งเสียง (Chromatic Note: โน้ตที่ไม่อยู่ในกุญแจเสียงหลัก) เพื่อส่งไปห้องที่ 9 – 16 ซึ่งเป็นการนำทำนองแรกกลับมาบรรเลงอีกครั้ง

ตัวอย่างที่ 8 ตอน A (ห้องที่ 1 – 8)

[2] แคนอน (Canon) รูปแบบบทเพลงที่มีหลากหลายแนว แต่ละแนวมีทำนองเหมือนกันแต่เริ่มไม่พร้อมกัน (ณัชชา พันธุ์เจริญ, 2552, หน้า 51)

ตอน B (ห้องที่ 17 – 24) มีการเปลี่ยนกุญแจเสียงที่สวยงามและน่าประหลาดใจ ซึ่งอยู่ในกุญแจเสียง F major ในห้องที่ 20 จบด้วยคอร์ด I – V เป็นการจบเคเดนซ์แบบเคเดนซ์เปิด ส่วนห้องที่ 21 มีการใช้คอร์ดครึ่งเสียง (Chromatic Chord) เพื่อส่งไปยังห้องที่ 22 เปลี่ยนกุญแจเสียงเป็นกุญแจเสียง D major เป็นการจบด้วยเคเดนซ์กึ่งปิด

ในตอนจบบทเพลงผู้ประพันธ์ได้ใส่เครื่องหมายย้อนต้น (Da capo; D.C.) เข้าไปซึ่งเป็นสิ่งที่ดูไม่ค่อยสมเหตุสมผลสักเท่าไหร่ เพราะหากผู้ประพันธ์จะให้บรรเลงซ้ำตั้งแต่ต้นอีกครั้งผู้ประพันธ์น่าจะใช้เครื่องหมายซ้ำ (Repeat Sign) เช่นเดียวกับบทเพลงอื่น ๆ ซึ่งผู้บรรเลงสามารถทำความเข้าใจได้ง่ายกว่าการใช้เครื่องหมายย้อนต้น เนื่องจากบทเพลงส่วนใหญ่หากพบเครื่องหมายย้อนต้นก็ต่อเมื่อผู้ประพันธ์อยากจะย้อนตั้งแต่ต้นบทเพลงอีกครั้งและไม่จบลงที่ห้องสุดท้ายของบทเพลง แต่จะจบที่กลางบทเพลงและมักจะพบเครื่องหมายฟิเน (Fine) ตามมาด้วย ในบทเพลงนี้เมื่อผู้บรรเลงพบเครื่องหมายย้อนต้นแต่ไม่พบเครื่องหมายฟิเนก็ทำให้ผู้บรรเลงเกิดความสับสนได้

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงทำนองหลักที่เป็นโน้ตเขบ็ตหางขึ้นจะต้องบรรเลงให้แตกต่างอย่างชัดเจนและไม่ปนกับแนวอื่น ๆ หรือแนวประสานที่เป็นโน้ตเขบ็ตสองชั้น ฝึกซ้อมโน้ตในแต่ละแนวแยกกันเพื่อให้เห็นทำนองแต่ละแนวอย่างชัดเจน มีการบรรเลงโน้ตคู่แปดติดต่อกันเกิดขึ้นในมือซ้าย ผู้บรรเลงต้องบรรเลงให้ต่อเนื่องกันที่สุดและที่สำคัญจะต้องไม่เกร็งข้อมือขณะบรรเลงโดยเฉพาะกับโน้ตคู่แปด การใช้เพเดิล (Pedal) ให้ผู้บรรเลงฝึกซ้อมโน้ตต่าง ๆ โดยไม่ใช้เพเดิลก่อน ควรเปลี่ยนเพเดิลทุกจังหวะตามมือซ้ายเพื่อไม่ให้เกิดความไม่ชัดเจนของโน้ต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

3.1.1.6 *Wichtige Begebenheit (An Important Event)*

บทเพลงนี้ได้เล่าถึงภารกิจที่สำคัญ ยิ่งใหญ่และอลังการ โดยสัมผัสได้ถึงความแข็งแรง ความภาคภูมิใจที่มีอยู่ภายในบทเพลง บทเพลงได้ดำเนินโดยการใช้คอร์ดแท่ง (Block Chord) ผู้บรรเลงจะต้องบรรเลงอย่างกระตือรือร้น หนักแน่น กระชับ เด็ดขาด และ non-legato ด้วยความรู้สึกภาคภูมิใจในภารกิจสำคัญที่ได้รับมอบหมายมา และมีสัญลักษณ์การเน้นจังหวะ (^) ที่โน้ตจังหวะหลักตลอดบทเพลงเพื่อทำให้เพลงแข็งแรงมากขึ้น

ตอน A (ห้องที่ 1 – 8) อยู่ในกุญแจเสียง A major โดยแนวทำนองคือโน้ตที่อยู่สูงที่สุดของบทเพลง (Top Note) ในมือขวามีการใช้เสียงประสานในรูปแบบของคอร์ดแท่ง บทเพลงเริ่มจากท่อนที่มีเสียงสูงแล้วค่อยๆ ไล่ลงมาอย่างสม่ำเสมอ และจบตอนด้วยเคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์

ตัวอย่างที่ 9 ตอน A (ห้องที่ 1 – 4)

ตอน B (ห้องที่ 9 – 16) มีเครื่องหมายย้อนเกิดขึ้นทำให้ตอนเพลงนี้เพิ่มเป็น 16 ห้องจาก 8 ห้องด้วยกัน ซึ่งยาวกว่าตอน A เท่าตัว ในตอนเพลงนี้เริ่มห้องที่ 8 จังหวะที่ 3 โดยทำนองหลักได้ย้ายไปอยู่ในมือซ้ายหรือโน้ตตัวที่ต่ำที่สุด และเสียงประสานก็ได้สลับขึ้นไปอยู่ในแนวของมือขวา มีการเน้นความเข้มของเสียงที่ *ff* และ *sf* จบตอนด้วยเคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์

ตัวอย่างที่ 10 ตอน B (ห้องที่ 9 – 12)

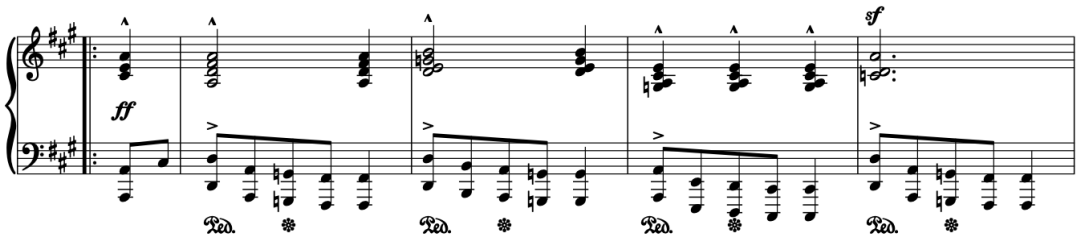

มีการกลับมาของตอน A อีกครั้ง ในห้องที่ 17 ไปจนจบบทเพลง โดยบทเพลงนี้ต้องจบอย่างทันทีทันใดไม่มีการชะลอเนื่องจากไม่มีการใส่สัญลักษณ์ริตาร์ดันโดและก่อนจะเริ่มบทเพลงถัดไปให้ผู้บรรเลงเว้นช่วงเงียบพักให้นานยิ่งขึ้น

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงการผ่อนข้อมือและหัวไหล่เป็นสำคัญให้ผู้บรรเลงตรวจสอบเสมอขณะฝึกซ้อม เนื่องจากบทเพลงเน้นการบรรเลงโดยใช้โน้ตคู่แปด หากเกิดอาการเกร็งต่อเนื่องเป็นเวลานานอาจทำให้เกิดอาการบาดเจ็บขึ้นได้ การตรวจสอบว่ามีการยกหัวไหล่หรืออาการเกร็งหรือไม่นั้น ให้ผู้บรรเลงลองยกไหล่และเกร็งให้สุดจากนั้นให้ผ่อนแรงให้ไหล่ตกกลับมาตำแหน่งที่หัวไหล่ตกกลับมาและรู้สึกผ่อนคลายตำแหน่งนั้นคือตำแหน่งที่หัวไหล่เหมาะสมกับผู้บรรเลงที่สุด ส่วนข้อมือและแขนนั้นควรอยู่ในระนาบเดียวกัน แขนจะต้องเป็นเส้นขนานกับพื้นโดยไม่เฉียงขึ้นหรือลง ให้ผู้บรรเลงแก้ไขโดยตรวจสอบว่ามีการยกไหล่ หรือเก้าอี้ที่นั่งนั้นเหมาะสมหรือไม่ ผู้บรรเลงสามารถฝึกซ้อมโน้ตคู่แปดโดยบรรเลงอย่างช้า ๆ และหุบนิ้วหรือมือหลังจากบรรเลงโน้ตนั้น ทำนองหลักในบทเพลงนี้อยู่ในแนวบนสุดของคอร์ดแท่งผู้บรรเลงจะต้องควบคุมน้ำหนักในการลงแต่ละตัวในคอร์ดนั้นให้พอเหมาะ ฝึกซ้อมทีละแนวทำนองโดยเฉพาะแนวทำนองหลักแนวเดียวก่อนเพื่อให้ผู้บรรเลงได้ยินโน้ตที่ต้องการจะสื่ออย่างชัดเจน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

3.1.1.7 *Träumerei (Dreaming)*

บทเพลงนี้ได้รับความนิยมที่สุดในบทเพลงชุดนี้ โดยบทเพลงต้องการจะสื่อถึงความฝันและจินตนาการ ขณะนอนหลับหรือเรียกได้ว่าในห้วงความฝัน เป็นบทเพลงที่มีทำนองที่ไพเราะ มีเสน่ห์นุ่ม ลึก ชวนฝัน เข้าถึงจิตใจที่อ่อนโยนลึกซึ้ง และความสุนทรีย์ถึงห้วงอารมณ์ขณะฝัน

ตอน A (ห้องที่ 1 – 8) มีความยาว 8 ห้อง ประกอบด้วยประโยคละ 4 ห้อง อยู่ในกุญแจเสียง F major ในห้องที่ 1 – 4 นั้นแนวทำนองหลักจะอยู่ในแนวเสียงสูงของมือขวาส่วนแนวประกอบและเสียงประสานจะอยู่ทางมือซ้าย และมีการนำเอาทำนองจากประโยคแรกมาพัฒนาเพื่อให้เกิดความหลากหลายมากขึ้นในห้องที่ 5 – 8 ในช่วงแรกของบทเพลงนั้นใช้ความเข้มของเสียง *p* เพื่อสร้างบรรยากาศของบทเพลงให้รู้สึกหมือนอยู่ในความฝัน การดำเนินคอร์ดส่วนใหญ่ของบทเพลงนี้จะเป็นคอร์ด I - V มีเครื่องหมายให้บรรเลงซ้ำเกิดขึ้นจึงทำให้ความยาวที่แท้จริงของบทเพลงในตอนนี้กลายเป็น 16 ห้อง จบตอน A ด้วยเคเดนซ์เปิด

ตัวอย่างที่ 11 ตอน A (ห้องที่ 1 – 4)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตอน B (ห้องที่ 9 – 16) มีความยาว 8 ห้อง เนื่องจากเริ่มมีการย้ายกุญแจเสียงไปยังกุญแจเสียง G minor ในห้องที่ 10 – 12 และย้ายกุญแจเสียงไปยังกุญแจเสียง B-flat major ในห้องที่ 12 ทิศทางของทำนองมีการเคลื่อนที่ขึ้น ทำให้บทเพลงมีความเคลื่อนไหวและมีเสน่ห์มากยิ่งขึ้น บทเพลงมีการเปลี่ยนกุญแจเสียงอีกครั้งในห้องที่ 14 – 16 ไปยังกุญแจเสียง D minor ซึ่งมีความสัมพันธ์เป็นกุญแจเสียงสัมพันธ์กับกุญแจเสียงหลัก

ตัวอย่างที่ 12 ตอน B (ห้องที่ 12 – 16)

ในห้องที่ 17 - 24 ได้เปลี่ยนกุญแจเสียงอีกครั้ง โดยครั้งนี้เป็นการย้อนกลับมายังทำนองหลัก หรือเป็นการกลับมาอีกครั้งของตอน A แต่มีการเปลี่ยนเพื่อจะได้จบตอนด้วยเคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์

ในการบรรเลงเพลงบทนี้ ผู้บรรเลงต้องคำนึงถึงทำนองแต่ละแนวทำนองทั้งแนวทำนองหลัก แนวเบสและแนวประสาน ผู้บรรเลงควรบรรเลงให้แนวทำนองหลักและแนวเบสเด่นชัดออกมา ส่วนแนวประสานมีโน้ตที่เป็นตัวขาวและโน้ตตัวขาวประจุดเกิดขึ้นพร้อมกับโน้ตในแนวทำนองอื่น ผู้บรรเลงควรจะเก็บเสียงหรือจังหวะของโน้ตนั้นให้ครบด้วย ผู้บรรเลงสามารถซ้อมโน้ตตัวขาวและโน้ตตัวขาวประจุดนั้นพร้อมกับโน้ตอีกแนวหนึ่งทีละประโยคเพลงและระวังน้ำหนักที่ใช้ไม่ให้ดังหรือเด่นกว่าแนวทำนองหลักที่กำลังดำเนินอยู่ ความเข้มของเสียงในบทเพลงนี้ไม่ควรจะบรรเลงให้ดังจนเกินไป เนื่องจากอารมณ์เพลงมีความสงบ และมีสัญลักษณ์ความเข้มของเสียงกำหนดไว้เพียง *p* และ *pp* เท่านั้น

ตัวอย่างที่ 13 ตอน A (ห้องที่ 1 – 2)

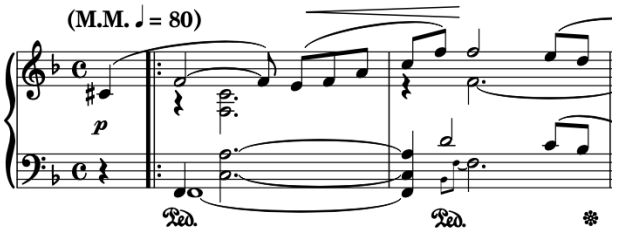

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

3.1.1.8 *Am Kamin (By the Fireside)*

บทเพลงนี้เล่าบรรยากาศของเด็ก ๆ ที่กำลังนั่งเล่นกันอย่างเพลิดเพลินอยู่ข้างเตาผิง และเผลอหลับไป ในบทเพลงนี้ได้ให้ความรู้สึกที่ค่อนข้างพึมพำเหมือนกับว่ากำลังพึมพำอะไรบางอย่างแล้วหลับไปอย่างไม่รู้ตัว บทเพลงนี้มีบุคลิกที่ครื้นเครงแต่ก็รู้สึกถึงความสงบ เรียบง่าย ไม่มีสิ่งใดมารบกวนในช่วงเวลานั้น

ตอน A (ห้องที่ 1 – 8) อยู่ในกุญแจเสียง F major ห้องที่ 1 – 4 ทำนองเป็นแบบประโยคคำถาม ส่วนห้องที่ 5 – 8 ทำนองเป็นประโยคคำตอบ มีหน่วยย่อยและจบตอนด้วยเคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์

ตัวอย่างที่ 14 ตอน A (ห้องที่ 1 – 8)

ตอน B (ห้องที่ 9 – 16) เป็นการนำตอน A มาพัฒนา มีการใช้เบสตัวเดิมคือโน้ต C บรรเลงซ้ำอย่างต่อเนื่องจนจบตอน เรียกได้ว่าโน้ตตัว C เป็นโน้ตค้าง (Pedal Tone)

ตอน A’ (ห้องที่ 17 – 24) จะมีช่วงเสียงที่ต่ำกว่าปกติ 1 ช่วงเสียง ในตอนเริ่มเพียงห้องเดียว มีการปรับเปลี่ยนช่วงท้ายของตอน A’ เพื่อเป็นการจบตอนเพลง และเป็นการเตรียมตัวสำหรับช่วงหางเพลง (Coda) จบตอน A’ ด้วยเคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์

ช่วงสุดท้ายเป็นช่วงหางเพลง (Coda) ห้องที่ 25 – 33 มีลักษณะคล้ายกับการพึมพำของเด็กที่กำลังเผลอหลับอยู่ข้างเตาผิงนี้ ช่วงสุดท้ายนี้เป็นการนำท่อนแรกของบทเพลงมาขยายโดยการใส่ลูกเล่นต่าง ๆ ในส่วนทำนองห้องที่ 25 – 29 มีการเพิ่มสีสันของบทเพลงโดยการใช้เสียงประสานแบบขั้นคู่ 6 และขั้นคู่ 4 ทำให้เพลงมีช่วงเสียงที่กว้างขึ้น ห้องที่ 31 – 33 มีการใช้คอร์ดประดับเพื่อส่งไปยังคอร์ดโดมินันท์ของบทเพลง และจบด้วยเคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์ ตอนจบของบทเพลงเป็นการจบอย่างสงบ เรียบง่าย จะเห็นได้จากการใส่สัญลักษณ์ค่อยๆ เบาลง (Diminuendo), ริตาร์ดันโด และเฟอร์มาตาของผู้ประพันธ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตัวอย่างที่ 15 Coda (ห้องที่ 25 – 33)

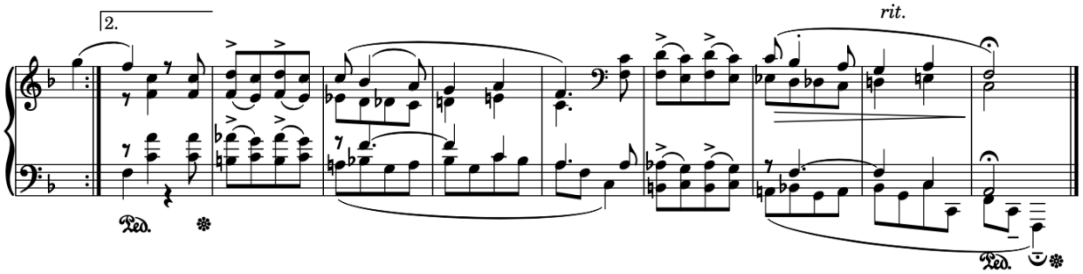

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงทำนองหลักที่อยู่ในแนวบนจะต้องบรรเลงออกมาให้ได้ยินชัดเจน ให้ระวังการบรรเลงแนวประสานจะเด่นกว่าแนวทำนองหลัก ให้ผู้บรรเลงวางแผนในการลงน้ำหนักให้ดีโดยเฉพาะในห้องที่ 3 – 4 มือขวาควรฝึกซ้อมแยกแต่ละแนวทำนองให้ชัดเจนก่อนที่จะซ้อมรวม ในประทุน 2 ผู้บรรเลงจะต้องเน้นจังหวะหลักและบรรเลงทั้งสองมือให้พร้อมกันฝึกซ้อมทีละประโยคเพลง รวมถึงผ่อนคลายข้อมือและหัวไหล่ไม่ให้เกิดอาการเกร็งในขณะฝึกซ้อมหรือบรรเลง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

3.1.1.9 *Ritter vom Steckenpferd (Knight of the Hobbyhorse)*

บทเพลงนี้นำเสนอเรื่องราวของการเล่นม้าโยกของเด็กที่กำลังคิดว่าตัวเองเป็นอัศวินและกำลังขี่ม้าจริง ๆ อยู่ บทเพลงนี้เน้นเรื่องของจังหวะเป็นอย่างมาก ทำนองหลักถูกนำเสนอโดยใช้จังหวะขัด (Syncopation) ทำให้รู้สึกถึงม้าโยกที่เคลื่อนไหวซ้ำไปมา ผู้บรรเลงจะต้องบรรเลงจังหวะอย่างสม่ำเสมอ หนักแน่น ภาคภูมิ ให้เหมือนบุคลิกของอัศวินที่กำลังขี่ม้าอย่างสง่างาม

ตอน A (ห้องที่ 1 – 8) อยู่ในกุญแจเสียง C major มือขวานำเสนอทำนองหลักด้วยการใช้จังหวะขัด มีการเน้นโน้ตในจังหวะสุดท้ายของห้อง และมีโน้ตตัว G เป็นโน้ตค้าง

ตัวอย่างที่ 16 ตอน A (ห้องที่ 1 – 8)

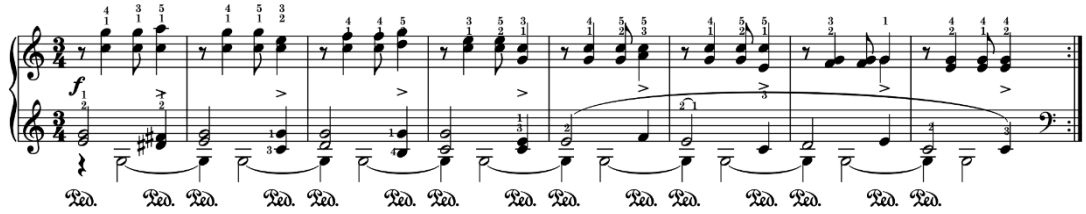

ตอน B (ห้องที่ 9 – 16) มีความแตกต่างจากตอน A มีการย้ายช่วงเสียงลงมาโดยใช้เป็นเสียงที่ต่ำลงทำให้เสียงมีความหนาและดังขึ้น เริ่มมีการเปลี่ยนกุญแจเสียงไปยัง F major ในห้องที่ 9 ในช่วงเสียงแนวต่ำหรือแนวเบสของมือซ้าย มีการเดินโน้ตที่ไล่บันไดเสียงแบบขาลง (Descending) ทำให้ตอน B น่าสนใจมากยิ่งขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตัวอย่างที่ 17 ตอน B (ห้องที่ 9 – 16)

ตอน A’ (ห้องที่ 17 – 24) จะมีทำนองและโน้ตคล้ายกับตอน A เพียงแต่ได้มีการจัดเรียงใหม่และเพิ่มความเข้มข้นมากขึ้น มีการย้ำความสำคัญของกุญแจเสียง C major โดยสังเกตได้จากโน้ตตัว C ที่อยู่บนสุดของมือขวา และในแนวเบสหรือแนวเสียงต่ำที่อยู่ในมือซ้าย จบบทเพลงด้วยเคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงการบรรเลงจังหวะขัด ให้ผู้บรรเลงฝึกซ้อมด้วยการตบจังหวะหรือเคาะจังหวะก่อน โดยมือขวาเคาะจังหวะของ Treble Clef ส่วนมือซ้ายเคาะจังหวะของ Bass Clef ในมือซ้ายมีโน้ตค้างรวมอยู่ด้วยให้ผู้บรรเลงซ้อมแยกแนวทำนอง ส่วนในมือขวาพบการบรรเลงในรูปแบบคอร์ดผู้บรรเลงจะต้องบรรเลงทำนองหลักในคอร์ดนั้นให้เด่นชัดออกมา โดยควบคุมน้ำหนักที่จะบรรเลงในแต่ละตัวโน้ตให้เหมาะสม คือลงน้ำหนักตัวโน้ตที่เป็นทำนองหลักให้มากกว่าโน้ตตัวอื่นที่อยู่ในคอร์ดนั้น รวมถึงเน้นตัวโน้ตตามสัญลักษณ์ที่ปรากฏอยู่บนตัวโน้ตในบทเพลงด้วย

ตัวอย่างที่ 18 จังหวะที่พบในบทเพลงนี้

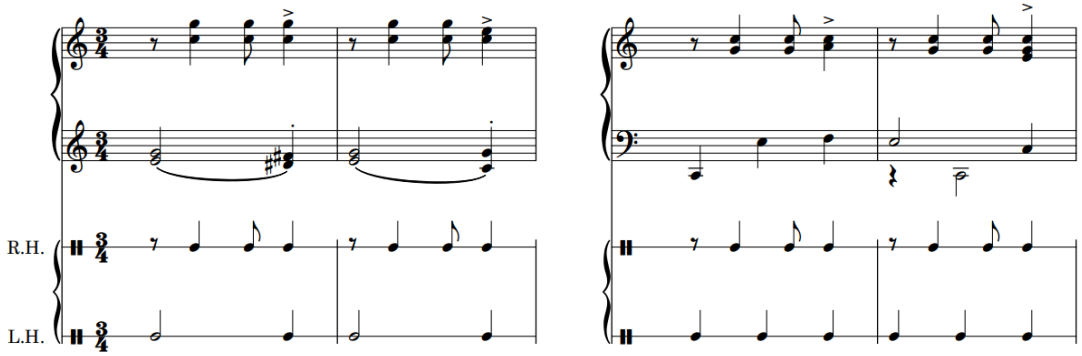

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

3.1.1.10 *Fast zu ernst (Almost Too Serious)*

บทเพลงนี้พูดถึงลักษณะทางอารมณ์ที่มีความจริงจัง หรือแทบจะจริงจังจนเกินไป มีทำนองเพลงที่อึมครึม จริงจัง สุขุม จะสังเกตได้ว่าบทเพลงนี้ และบทเพลง *Ritter vom Steckenpferd* เกิดจากการพัฒนาและขยายมาจาก 1 ห้อง เป็นเทคนิคการประพันธ์ที่ชูมันน์หรือผู้ประพันธ์ใช้ไม่บ่อยนัก แต่กลับทำออกมาได้อย่างยอดเยี่ยม บทเพลงนี้มีลักษณะเป็นคอร์ดแตกและมีการใช้เครื่องหมายเชื่อมเสียงยาวคุมทั้งประโยคเพื่อเชื่อมโน้ตให้ต่อเนื่องกัน จะเห็นได้ว่าทำนองแนวบนและแนวล่างมีการเคลื่อนที่ไปในทิศทางที่สวนทางกัน (Contrary Motion) และมีสัญลักษณ์ริตาร์ดันโดและเฟอร์มาตาอยู่ในตอนจบของทุกประโยค

ตอน A (ห้องที่ 1 – 16) อยู่ในกุญแจเสียง G-sharp minor ทำนองในแนวเสียงสูงและแนวเสียงต่ำ มีการเคลื่อนทำนองสองแนวแบบสวนทางกัน ในตอน A นี้สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประโยค ประโยคละ 8 ห้อง (ห้องที่ 1 - 8 กับ ห้องที่ 9 - 16) โดยประโยคแรกจบประโยคด้วยกุญแจเสียงเมเจอร์ร่วม (Relative Major) ส่วนประโยคที่ 2 จบด้วยไมเนอร์โดมินันท์ (Minor Dominant) หรือ D-shap minor

ตัวอย่างที่ 19 ตอน A (ห้องที่ 1 – 8)

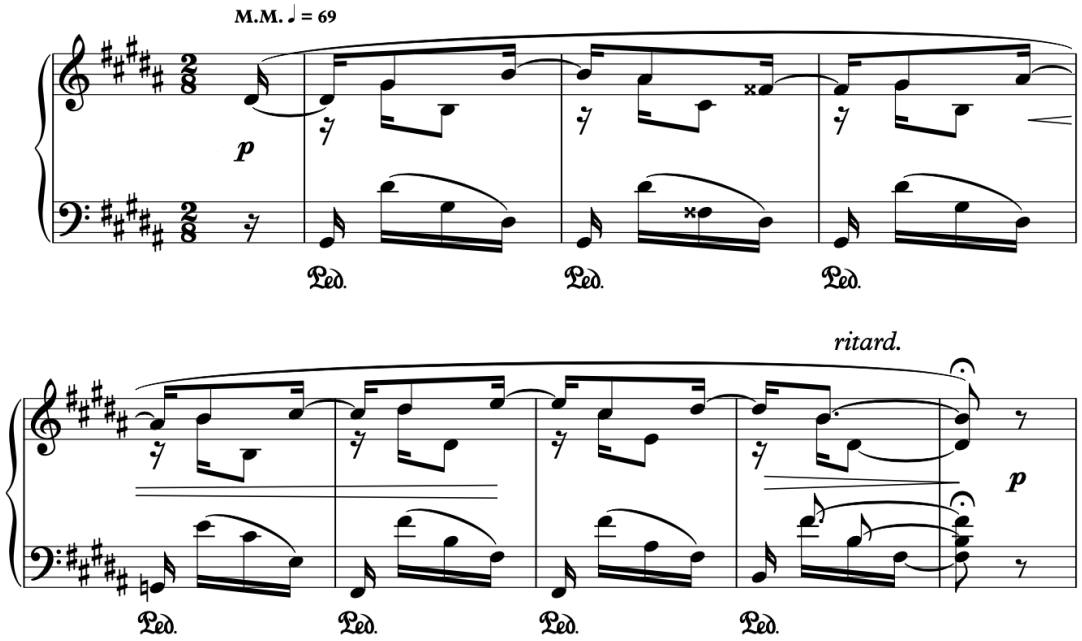

ตอน B (ห้องที่ 17 – 21) มีการเคลื่อนของทำนองไปในทิศทางเดียวกันและมีการใช้เครื่องหมายดับเบิลชาร์ป (Double Sharp) เพื่อพัฒนาให้ไปอยู่ในกุญแจเสียง D-sharp major หรือเมเจอร์โดมินันท์ (Major Dominant) โดยตอน B นี้ยังคงแบบแผนของจังหวะ (Pattern) เหมือนในตอน A

ตัวอย่างที่ 20 ตอน B (ห้องที่ 17 – 21)

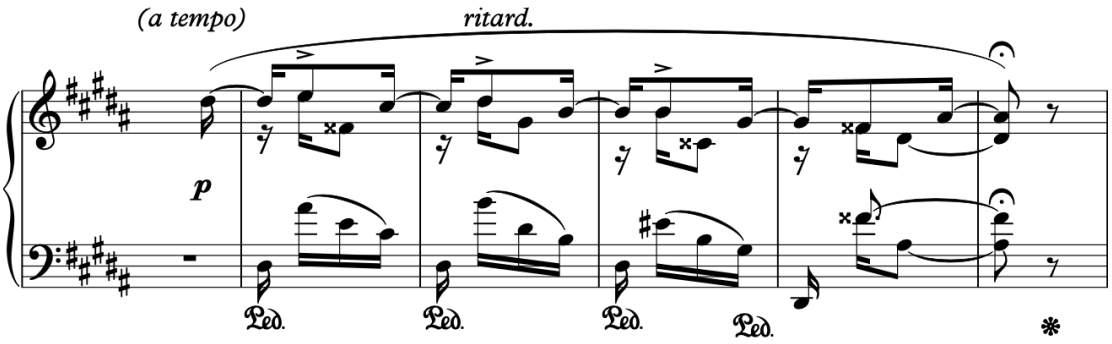

ตอน A’ (ห้องที่ 22 – 34) เป็นการกลับเข้ามาของตอน A และตอน B

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงแนวทำนองหลักและแนวเบสที่ต้องนำเสนอให้เด่นชัดออกมา การกำหนดและจัดวางลักษณะหรือตำแหน่งของมือ (Hand Position) ให้เหมาะสมจะช่วยทำให้มือสามารถเคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องและอิสระมากยิ่งขึ้น ทั้งสองมือมีแนวประสานเกิดขึ้นผู้บรรเลงจะต้องลงน้ำหนักของแต่ละแนวทำนองให้เหมาะสม โดยแนวทำนองหลักจะต้องเด่นชัดออกมาคือมีการลงน้ำหนักที่มากกว่าแนวอื่น ในแนวประสานมีการบรรเลงโดยใช้นิ้วหัวแม่มือผู้บรรเลงจะต้องฝึกซ้อมและระมัดระวังไม่ให้นิ้วหัวแม่มือลงน้ำหนักดังกว่าแนวทำนองหลัก ส่วนแนวประสานที่อยู่ในมือซ้ายเป็นการดำเนินของคอร์ดแตก ให้ผู้บรรเลงฝึกซ้อมโดยบรรเลงโน้ตตัวแรกที่เป็นแนวเบสนั้น และตามด้วยการกดโน้ตคอร์ดแตกพร้อมกันหรือกดเป็นคอร์ด ฝึกซ้อมทีละประโยคเพลงเพื่อสร้างความแม่นยำ และต้องไม่เกร็งข้อมือขณะฝึกซ้อมหรือบรรเลง

3.1.1.11 *Früchtenmachen (Frightening)*

บทเพลงนี้ได้สื่อถึงความรู้สึกหวาดกลัวของเด็ก ๆ มีการเปลี่ยนของทำนองและรูปแบบจังหวะอย่างกระทันหัน และมีการเสนอทำนองเดิมซ้ำหลายครั้ง

ตอน A (ห้องที่ 1 – 8) ทำนองหลักของบทเพลงเริ่มต้นที่มือขวาใน 4 ห้องแรก และมีความเข้มของเสียงเป็น *pp* จากนั้นในห้องที่ 5 - 8 ทำนองหลักได้ย้ายลงไปอยู่ที่มือซ้าย และความเข้มของเสียงที่กำหนดไว้เป็น *p* ทำให้ช่วงหลังมีความน่าสนใจมากขึ้น พบการใช้คอร์ดครึ่งเสียงทำให้ความรู้สึกเสมือนว่าเด็ก ๆ กำลังย่องด้วยความระแวงและหวาดกลัว ตอน A ดำเนินอย่างเนิบ ๆ ในกุญแจเสียง E minor ที่สลับกับกุญแจเสียง G major เป็นกุญแจเสียงสัมพันธ์ จบตอนด้วยเคเดนซ์ไม่สมบูรณ์

ตัวอย่างที่ 21 ตอน A (ห้องที่ 1 – 8)

ตอน B (ห้องที่ 9 – 12) ทำนองหลักยังคงอยู่ที่มือซ้ายหรือแนวเบส มีทำนองที่ลึกลับ น่ากลัว ให้ความรู้สึกเหมือนว่ากำลังวิ่งหนีปีศาจอย่างเอาเป็นเอาตาย ซึ่งตอนเพลงนี้ได้มีการกำหนดให้มีความเร็วที่เพิ่มมากขึ้นด้วยคำว่า *Schneller* และมีการกำหนดความเข้มของเสียงเริ่มจาก *pp* และค่อย ๆ ดังขึ้น และค่อย ๆ เบาลง ทำให้เรื่องราวดูน่าตื่นเต้นมากขึ้น ส่วนมือขวามีจังหวะยกสั้น ๆ โดยการเล่นแบบคอร์ดแท่ง

ตัวอย่างที่ 22 ตอน B (ห้องที่ 9 – 12)

ตอน C (ห้องที่ 21 – 28) ในตอนเพลงนี้แบ่งออกเป็น 2 ประโยค โดยประโยคแรก มีการเล่นที่เหมือนกันของทั้งสองมือทำให้รู้สึกเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง ความหนักแน่น มีจังหวะที่เฉียบคมและมีความเข้มของเสียง *f* และตามด้วย *sf* และในประโยคที่สองทำนองอยู่ในมือขวาดำเนินด้วยระดับเสียง *p* และมีการใช้สัญลักษณ์ริตาร์ดันโดทำให้ประโยคนี้มีความรู้สึกถึงความเรียบง่าย อบอุ่น โดยตอน C นี้มีความแตกต่างของทั้งสองประโยคอย่างเด่นชัด และเปลี่ยนอารมณ์อย่างฉับไว

ตัวอย่างที่ 23 ตอน A (ห้องที่ 21 – 28)

มีการกลับมาอีกครั้งของตอน A ในตอนจบของบทเพลง แต่ได้มีการเปลี่ยน 2 ห้องสุดท้ายด้วยการจบเคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์ เปรียบเสมือนความเงียบสงบหลังจากผ่านเรื่องราวอันน่ากลัว

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องนึกถึงรูปแบบการบรรเลงในแต่ละตอนที่มีความแตกต่างกันมีเอกลักษณ์เฉพาะในแต่ละตอน ทำนองหลักเกิดขึ้นในทั้งสองมือไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในมือขวาเพียงเท่านั้น ผู้บรรเลงควรจะลงน้ำหนักของทำนองหลักที่เกิดขึ้นในทั้งสองมือนั้นให้เท่ากันเพราะเป็นแนวทำนองหลักเดียวกัน ในตอน B มือซ้ายมีเครื่องหมายเชื่อมเสียงผู้บรรเลงต้องนำเสนอทำนองหลักนี้อย่างต่อเนื่องกัน ส่วนมือขวามีสัญลักษณ์เสียงขาดเกิดขึ้นบนโน้ตที่เป็นคอร์ด ผู้บรรเลงจะต้องบรรเลงคอร์ดเหล่านั้นให้สั้น กระชับ และรวดเร็ว รวมถึงความเข้มของเสียงและเพเดิลที่ผู้บรรเลงควรใส่ใจเป็นพิเศษอีกด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

3.1.1.12 *Kind im Einschlummern (Child Falling Asleep)*

บทเพลงนี้สื่อถึงการกล่อมเด็กให้นอนหลับพักผ่อน เป็นบทเพลงที่มีความประณีต อบอุ่น อ่อนโยน เปรียบเสมือนคุณยายที่นั่งอยู่บนเก้าอี้โยกไม้กำลังค่อย ๆ กล่อมหลานให้นอนหลับ

ตอน A (ห้องที่ 1 – 8) อยู่ในกุญแจเสียง E minor ห้องที่ 1 – 4 เป็นหน่วยย่อยหลัก มีการล้อกันของทำนองระหว่างมือซ้าย (ตัวบนสุดจังหวะที่ 1) และมือขวาที่เข้ามาในจังหวะที่ 2 ห้องที่ 5 – 8 เป็นการเล่นซ้ำของ 4 ห้องแรก จบตอน A ด้วยเคเดนซ์เปิด ในตอนเพลงนี้ให้ความรู้สึกถึงการแกว่งของเก้าอี้โยกไม้ของคุณยายที่กำลังกล่อมเด็กที่ครึ่งหลับครึ่งตื่นในนอนหลับสนิท

ตัวอย่างที่ 24 ตอน A (ห้องที่ 1 – 4)

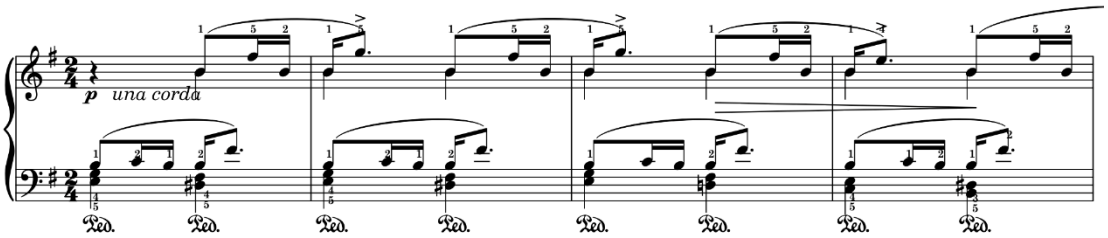

ตอน B (ห้องที่ 9 – 16) มีการย้ายกุญแจเสียงไปยังกุญแจเสียง E major เป็นกุญแจเสียงคู่ขนาน (Parallel Key) ในห้องที่ 9 – 12 ได้นำหน่วยย่อยมาพัฒนาต่อและมีการใช้โน้ตตัว E เป็นโน้ตเสียงค้าง ส่วนห้องที่ 13 – 16 เป็นการบรรเลงซ้ำของทำนอง

ตัวอย่างที่ 25 ตอน B (ห้องที่ 9 – 12)

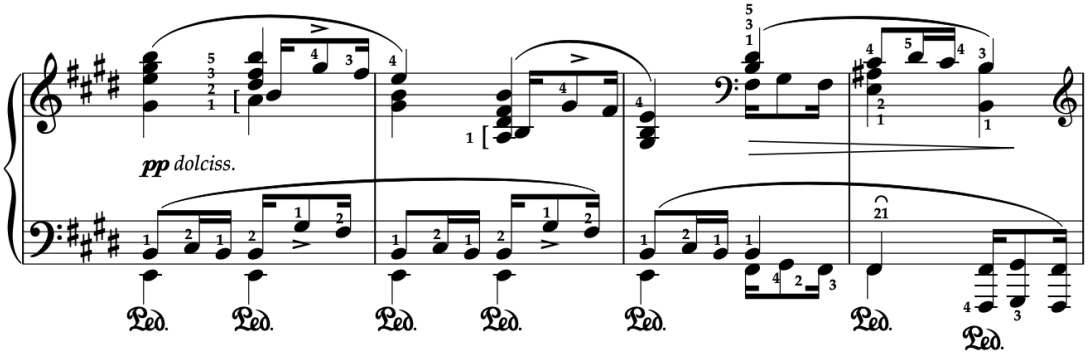

ตอน C (ห้องที่ 17 – 24) สามารถแบ่งกลุ่มอย่างละ 2 ห้อง ในตอนนี้มีบุคลิกที่แตกต่างออกไปไม่มีการบรรเลงล้อกันของหน่วยย่อยแต่มีโน้ตที่ลากเสียงยาว ซึ่งผู้บรรเลงควรจะลากให้ครบอย่างมั่นคง ในตอนเพลง C นี้ได้บรรยายถึงเด็กที่กำลังหลับสนิท

ตอน A ได้กลับมาอีกครั้งในตอนจบของบทเพลง ซึ่งในตอนจบนี้ได้มีกำหนดสัญลักษณ์ที่ให้ผู้บรรเลงค่อย ๆ บรรเลงช้าลง (Ritardando) และเบาลงเรื่อย ๆ (Diminuendo) และจบลงที่ *ppp*

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงแนวทำนองหลักที่สลับกันไปมาของทั้งสองมือคล้ายกับคำถามคำตอบ ผู้บรรเลงจะต้องบรรเลงให้มีน้ำหนักหรือความดังที่เท่ากันในแนวทำนองหลักนั้น จังหวะของบทเพลงจะต้องบรรเลงให้ต่อเนื่องและสม่ำเสมอกันตลอดทั้งบทเพลง ให้ผู้บรรเลงฝึกซ้อมทีละมือทีละประโยคเพลงก่อนที่จะฝึกซ้อมทั้งสองมือพร้อมกัน บทเพลงมีสีสันเสียง (Tone Color) ที่เปลี่ยนไปโดยการเปลี่ยนกุญแจเสียงและความเข้มของเสียง ในจุดนี้ผู้บรรเลงต้องบรรเลงให้เห็นถึงความต่างอย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้ฟังสัมผัสได้ถึงการเปลี่ยนแปลงสีสันเสียงของบทเพลง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

3.1.1.13 *Der Dichter spricht (The Poet Speaks)*

บทเพลงนี้เป็นผลงานการประพันธ์ลำดับสุดท้ายของชุด Kinderszenen, Op.15 เป็นบทสรุปของบทเพลงทั้ง 13 บทเพลง ตัวบทเพลงสื่อถึงบทสรุปของเรื่องราวในความรู้สึกและความทรงจำในวัยเด็ก เปรียบเสมือนกลอนส่งท้ายที่เต็มไปด้วยอารมณ์ ความสุภาพ ความงดงาม รวมถึงความโศกเศร้าถึงช่วงเวลาแห่งความสุขในวัยเด็กเหล่านั้นไม่อาจหวนย้อนกลับมาได้อีก

ตอน A (ห้องที่ 1 - 8) อยู่ในกุญแจเสียง G major ในตอนนี้ใช้คอร์ดแท่งโดยทำนองอยู่ในแนวบนสุดของมือขวา มีโน้ตประดับแทรกเข้ามาทั้งในมือขวาและมือซ้ายเพื่อให้บทเพลงมีความตื่นเต้นเร้าใจมากยิ่งขึ้น ผู้ประพันธ์ได้มีการกำหนดเครื่องหมายโยงเสียง (Tie) ที่ยาวครอบคลุม 4 ห้อง และมีสัญลักษณ์ Crescendo เพื่อเพิ่มความต่อเนื่องให้กับบทเพลง

ตัวอย่างที่ 26 ตอน A (ห้องที่ 1 – 4)

ตอน B (ห้องที่ 9 – 12) ในตอนนี้เป็นการใช้คอร์ดแตกที่แทรกด้วยสัญลักษณ์ริตาร์ดันโดและเฟอร์มาตาเพื่อเพิ่มสีสันของตอนให้ทำนองที่ต่อเนื่องของคอร์ดแตกมีความตื่นเต้น ดึงดูด เหมือนการโน้มน้าวให้ผู้ชมมีความรู้สึกตื่นเต้นไปกับบทเพลง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตัวอย่างที่ 27 ตอน B (ห้องที่ 9 – 10)

ในห้องที่ 12 – 13 มีการใช้โน้ตประดับที่ผู้ประพันธ์เปิดโอกาสให้ผู้บรรเลงได้มีอิสระในการบรรเลงคล้ายกับ Solo Cadenza ในจังหวะอิสระ (Free Tempo) ผู้บรรเลงต้องบรรเลงถึงความโศกเศร้าของวันเวลาแห่งความสุขในวัยเด็กที่ไม่มีวันหวนกลับมา และยังเป็นจุดเชื่อมกลับเข้าไปหาทำนองแรกหรือตอน A นั่นเอง ก่อนจะจบบทเพลงนี้รวมถึงทั้งชุดนี้ผู้ประพันธ์ได้ใส่หางเพลง (Coda)

เข้าไปในห้องที่ 22 – 26 โดยคอร์ดสุดท้ายของบทเพลงไม่ควรที่จะบรรเลงเป็นคอร์ดแตก หากผู้บรรเลงสามารถบรรเลงทั้งคอร์ดนั้นพร้อมกันได้ บทเพลงจบลงด้วยเคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์

ตัวอย่างที่ 28 ห้องที่ 12

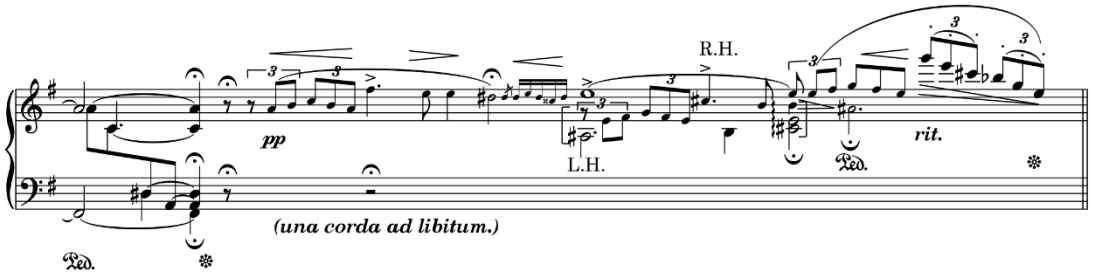

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงการใช้เวลา (Take Time) หรือการดื่มด่ำในแต่ละตัวโน้ต ไม่จำเป็นต้องรีบ แนวทำนองหลักต้องบรรเลงให้เด่นออกมาจากโน้ตขั้นคู่ที่เกิดขึ้นทั้งบทเพลงและโน้ตประดับจะต้องไม่ดังกว่าหรือเท่ากับแนวทำนองหลัก การฝึกซ้อมการบรรเลงทำนองหลักในโน้ตขั้นคู่ในช่วงตอนต้นของบทเพลง ผู้บรรเลงต้องถ่ายน้ำหนักให้เสียงต่อเนื่องกัน โน้ตขั้นคู่ต้องลงให้พร้อมกันแต่ตัวโน้ตที่เป็นทำนองหลักจะต้องลงน้ำหนักให้มากกว่าโน้ตตัวอื่น และถ่ายน้ำหนักไปยังโน้ตตัวถัดไปเพื่อให้เสียงต่อเนื่องกัน โดยโน้ตตัวอื่น ๆ ให้ผู้บรรเลงกดโน้ตเบา ๆ และไม่ต้องลงน้ำหนักบนคีย์เปียโนมากนัก ในแนวประสานหรือแนวตรงกลางมีการบรรเลงคอร์ดแตกเชื่อมกันระหว่าง 2 มือเกิดขึ้น ผู้บรรเลงจะต้องฝึกซ้อมโน้ตส่วนนี้ให้บรรเลงออกมาอย่างต่อเนื่องที่สุดเพราะเป็นแนวทำนองเดียวกัน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

3.1.2 การศึกษาการบรรเลงของนักเปียโนเอกในบทเพลง Kinderszenen, Op.15

3.1.2.1 Martha Argerich (1941 –)

ผู้แสดงได้ศึกษาการบรรเลงของ Martha Argerich นักเปียโนชาวอาร์เจนตินา-สวิส จากแผ่นซีดีที่บันทึกไว้กับค่ายดอยเชอ แกรมโมโฟน (Deutsche Grammophon) และผ่านเวบไซต์ยูทูป (Youtube) เป็นบันทึกการแสดงสดเมื่อปี ค.ศ. 2018

การบรรเลงของ Argerich สังเกตได้ว่าจะมีการบรรเลงที่ดึงจังหวะเล็กน้อยในแต่ละช่วงของบทเพลง ผู้วิจัยคิดว่าการทำแบบนี้ทำให้ผู้ชมมีความรู้สึกร่วมไปกับบทเพลง และรู้สึกว่าบทเพลงไม่น่าเบื่อหรือเข้าใจยากจนเกินไป Argerich ได้ทำความเข้มของเสียงดังขึ้นและเบาลงตลอด ทำให้บทเพลงมีสีสันที่หลากหลาย รวมถึงสามารถสื่ออารมณ์ความรู้สึกและเล่าเรื่องราวแต่ละบทเพลงในชุดออกมาได้อย่างน่าประทับใจ สะกดผู้ชมทั้งในหอแสดงและผู้ชมผ่านสื่อต่าง ๆ

ภาพที่ 4 Martha Argerich

ที่มา: https://assets.classicfm.com/2013/24/martha-argerich-1371484019-view-1.jpg

3.1.2.2 Vladimir Horowitz (1903 – 1989)

ผู้แสดงได้ศึกษาการบรรเลงของ Vladimir Horowitz นักประพันธ์และนักเปียโนชาวรัสเซียผ่านเวบไซต์ยูทูปเป็นบันทึกการแสดงสดเมื่อปี ค.ศ. 1987 ณ กรุงเวียนนา (Vienna) ประเทศออสเตรีย (Austria)

การบรรเลงของ Horowitz สังเกตได้ว่าเป็นการบรรเลงที่สวยงาม สงบ และผู้บรรเลงดูเข้าถึงเข้าใจในบทเพลงเป็นอย่างมากทำให้ผู้ชมมีอารมณ์ร่วมไปกับการแสดงด้วย ทั้งรู้สึกสงบ สบายใจ ตื่นเต้น และสนุกสนาน อีกอย่างหนึ่งที่สังเกตได้จากการบรรเลงของ Horowitz คือ มีการเน้นโน้ตตัวแรกของทำนองหลักในแต่ละช่วง หรือประโยคเพลงในหลายบทเพลง ผู้วิจัยคิดว่าการทำแบบนี้เป็นการสื่อหรือการพูดถึงความหมายของลักษณะเฉพาะในแต่ละบทเพลงนั้น

ภาพที่ 5 Vladimir Horowitz

ที่มา: https://photos.com/featured/vladimir-horowitz-gjon-mili.html?product=poster

ผู้วิจัยได้นำจุดเด่นของทั้งสองคนมาปรับใช้กับการบรรเลงของผู้วิจัย คือ การทำความเข้มของเสียงให้ชัดเจน โดยเฉพาะทำนองหลักที่ต้องให้ผู้ชมได้ยิน ซึ่งผู้วิจัยมีจุดอ่อนในเรื่องนี้แต่ก็ได้พยายามแก้ไข และการทำความเข้มของเสียงให้เกิดสีสันของบทเพลง เนื่องจากผู้วิจัยรู้สึกว่าได้ทำในส่วนนี้เยอะแล้วแต่ผู้ฟังกลับบอกว่าไม่ได้ยิน ผู้วิจัยจึงพยายามบรรเลงให้มากกว่าปกติที่เคยบรรเลงไว้ ผลปรากฏว่าอาจารย์ผู้สอนและผู้ฟังต่างบอกว่าได้ยินมากขึ้น รวมถึงผู้วิจัยพยายามเข้าใจเรื่องราวของบทเพลงให้ได้มากที่สุดว่าแต่ละบทเพลงผู้ประพันธ์ต้องการจะสื่ออะไร เพื่อการแสดงหรือการบรรเลงบทเพลงชุดนี้ของผู้วิจัยจะสื่อเรื่องราวของบทเพลงไปให้ถึงผู้ฟังได้มากที่สุด

3.2 Children's Corner บทประพันธ์โดย โคลด เดอบุสซี

ประกอบไปด้วยบทเพลง 6 บทเพลง

3.2.1.1 *Doctor Gradus ad Parnassum*

บทเพลงนี้มีการเคลื่อนไหวอย่างมีชีวิตชีวา เป็นแบบฝึกหัดเทคนิคที่มีความคมชัดและสม่ำเสมอของโน้ต Gradus ad Parnassum ก็เป็นชื่อบทเรียนที่ฝึกพื้นฐานของการบรรเลงเปียโนประพันธ์โดยมูซิโอ เคลเมนติ (Muzio Clementi) ในปี ค.ศ. 1807 คำว่า Parnassum เป็นภาษาละติน แปลว่า การพัฒนาอย่างค่อยเป็นค่อยไปของการเรียนรู้ เดอบุสซีได้บอกว่าบทเพลง Doctor Gradus ad Parnassum นี้ควรจะบรรเลงในทุก ๆ วัน ก่อนมื้อเช้าเป็นการออกกำลังกาย (Chen, 2001) บทเพลงนี้อยู่ในกุญแจเสียง C major เป็นกุญแจเสียงหลัก

ตอน A (ห้องที่ 1 - 32) บทเพลงเริ่มต้นด้วยคอร์ด C major ที่มีโน้ตตัว C เป็นโน้ตเบสค้างและคอร์ดแตกที่เน้นจังหวะที่สองในมือขวา เกิดทำนองหลักในโน้ตแรกของเขบ็ตสองชั้นในห้องที่ 3 โน้ตเขบ็ตมีสัญลักษณ์ Portato คือสัญลักษณ์เสียงขาดปรากฏอยู่ภายใต้เครื่องหมายเชื่อมเสียงอีกทีหนึ่ง ในจุดนี้เป็นทำนองหลักที่ผู้บรรเลงต้องบรรเลงให้ได้ยินชัดเจน โดยผู้บรรเลงต้องบรรเลงให้ยาวกว่าการบรรเลงแบบสัญลักษณ์เสียงขาดแต่ก็สั้นกว่าการบรรเลงแบบเลกาโต (Legato)

ตัวอย่างที่ 29 ตอน A (ห้องที่ 3 – 6)

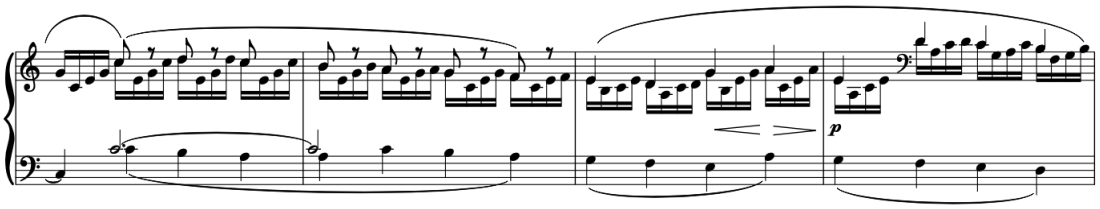

Transition (ห้องที่ 33 - 36) ที่เกิดขึ้นระหว่างตอน A และตอน B ในช่วงเปลี่ยนนี้ได้เกิดจังหวะในรูปแบบใหม่ขึ้น และมีโน้ตตัว B-flat ที่บรรเลงเป็นโน้ตเบสค้างยาวคลุม 2 ห้องหลัง เพื่อที่จะเปลี่ยนกุญแจเสียงไปยังกุญแจเสียง B major ในตอน B

ตอน B (ห้องที่ 37 - 44) มีโน้ตเบสค้างเป็นโน้ตตัว A-flat บรรเลงตลอดทั้งตอน ส่วนมือขวายังคงดำเนินคอร์ดแตกที่ลงจังหวะหนักในจังหวะที่สองของชุด

ตอน A กลับมาอีกครั้งโดยเริ่มด้วย Theme 1 (ห้องที่ 45 - 56) ในห้องที่ 55 – 56 เป็นการดำเนินของโน้ตเพื่อเข้าไปยังแนวทำนองใหม่ที่จะเกิดขึ้นในห้องที่ 57 – 66 ที่มีคำระบุไว้ว่า

En animant peu a peu (ค่อย ๆ เร็วขึ้นทีละนิด) เป็นการไล่โน้ตขึ้นไปยังจุดสูงสุดของบทเพลงและไล่กลับลงมาของโน้ต และนำไปสู่หางเพลงก่อนที่จะจบบทเพลง

จบบทเพลงด้วย Coda (ห้องที่ 67 - 76) มือขวาเป็นโน้ตเขบ็ตสองชั้นที่เป็น Chromatic Sequences ส่วนมือซ้ายเป็นแนวประสานที่บรรเลงโน้ตหลักของแต่ละคอร์ด 6 ห้องสุดท้ายก่อนจบบทเพลงเกิดเคเดนซ์ IV – I ของ C major ที่มีการบรรเลงโน้ตตัว C ในหลาย ๆ ระดับเสียง จนถึงโน้ตตัวสุดท้ายของบทเพลงก็ยังคงเป็นโน้ตตัว C อีกเช่นกัน ซึ่งเป็นการเกิดหลังจากหยุดไปถึง 3 จังหวะ ทำให้ผู้บรรเลงคิดว่าอาจจะเป็นการเลียนแบบการเล่นซนของเด็กก็เป็นได้

ตัวอย่างที่ 30 Coda (ห้องที่ 73 – 76)

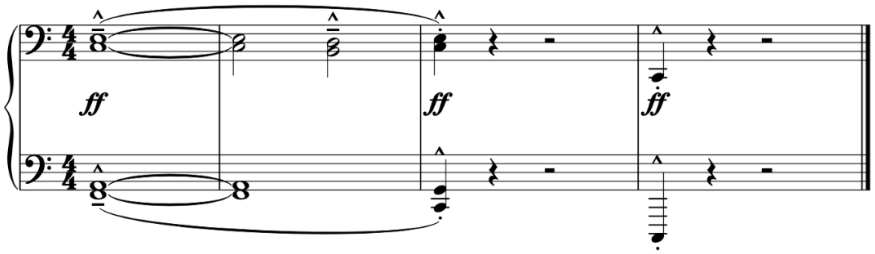

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงการบรรเลงโน้ตที่มีลักษณะแบบในตัวอย่างที่ 29 จะต้องบรรเลงเชื่อมกันของทั้งสองมือให้ต่อเนื่องกันที่สุด เมื่อผู้บรรเลงเจอโน้ตลักษณะแบบเดียวกับห้องที่ 10 ให้ลองฝึกซ้อมโดยเปลี่ยนจังหวะเป็นโน้ตเขบ็ตประจุดแล้วตามโดยเขบ็ตสองชั้นต่อเนื่องไปจนจบห้องหรือประโยคเพลง และให้ผู้บรรเลงลองเล่นจังหวะย้อนกลับคือเริ่มโดยโน้ตเขบ็ตสองชั้นก่อนแล้วตามด้วยเขบ็ตประจุด บรรเลงสลับไปสลับมาจนคล่องแล้วจึงกลับมาบรรเลงตามจังหวะจริงของโน้ต จะเห็นได้ว่าบรรเลงได้ง่ายขึ้นและต่อเนื่องมากยิ่งขึ้น ส่วนโน้ตลักษณะแบบห้องที่ 11 ให้ผู้บรรเลงฝึกซ้อมโดยการบรรเลงเป็นคอร์ดหรือการลงโน้ตที่ระบุไว้พร้อมกันทั้งสองมือ จากนั้นฝึกซ้อมโดยถ่ายน้ำหนักในการกดคีย์เปียโนให้ต่อเนื่องกัน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตัวอย่างที่ 31 ตอน A (ห้องที่ 10 – 11)

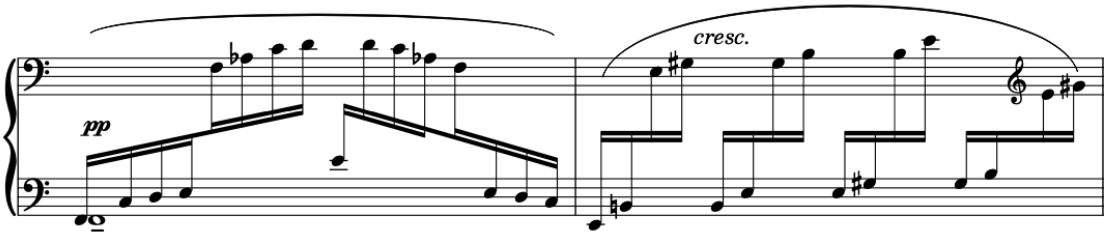

3.2.1.2 *Jimbo's Lullaby*

เป็นบทเพลงช้า อยู่ในช่วงเสียงที่ต่ำ เต็มไปด้วยทำนองที่ลึกลับ บทเพลงนำเสนอเรื่องราวของช้างผู้โด่งดัง Jumbo ซึ่งชูชูก็มีตุ๊กตาช้างจัมโบ้ตัวนี้ รวมถึงชื่นชอบและสนใจเรื่องราวต่าง ๆ ของช้างตัวใหญ่ตัวนี้เช่นกัน ที่ชื่อบทเพลงเขียนว่า Jimbo ก็เพราะว่าเดอบุสซีสะกดผิด (Pribnow, 2015) บทเพลงนี้อยู่ในกุญแจเสียง B major แต่เริ่มบทเพลงด้วยบันไดเสียงสัมพันธ์ในกุญแจเสียง D minor

ตอน A (ห้องที่ 1 - 38) Theme 1 (ห้องที่ 1 - 10) บทเพลงเริ่มต้นด้วย Pentatonic Mode ที่ประกอบไปด้วยโน้ต 4 ตัว คือโน้ต C, D, F และ G ซึ่งเป็นทำนองหลักดังจะเห็นได้อีกหลายครั้งในบทเพลง เริ่มบรรเลงทำนองหลักด้วยมือซ้ายเป็นการบรรยายถึงช้างตัวน้อยหรือลูกช้างที่กำลังหัดเดินอย่างช้า ๆ โดยมีคำภาษาฝรั่งเศษระบุไว้ว่า doux et un peu gauche แปลว่านุ่มนวลและเงอะงะเล็กน้อย Theme 2 (ห้องที่ 11 - 18) เป็นการนำเสนอของทำนองหลักที่แฝงอยู่ข้างใน (Inner Voice) โดยมีโน้ตตัวขาวบรรเลงไปพร้อมกันคลุมอยู่ (Outer Voice) ในแนวทำนองนี้ได้บรรยายถึงความเงียบสงบ มีสัญลักษณ์ค่อย ๆ เบาลง (Diminuendo) ไปยังความเข้มของเสียง *ppp* เกิดขึ้น และเกิดสัญลักษณ์เฟอร์มาตาอยู่บนเครื่องหมายหยุด Theme 1 (ห้องที่ 19 - 28) กลับมาอีกครั้งโดยทำนองหลักเกิดขึ้นอีกครั้งแต่ย้ายขึ้นไปอยู่ในมือขวา ส่วนมือซ้ายเป็นแนวประสานที่ดำเนินรูปแบบ (Pattern) ซ้ำ ๆ ตลอดแนวทำนองในจุดนี้ แนวทำนองใหม่เกิดขึ้นใน Theme 3 (ห้องที่ 29 - 38)

ตัวอย่างที่ 32 ตอน A (ห้องที่ 1 – 4)

ตอน B (ห้องที่ 39 - 62) มีคำภาษาฝรั่งเศษระบุไว้ว่า Un peu plus mouvemente แปลว่า มีสีสันหรือสนุกสนานเล็กน้อย ในตอน B นี้ เป็นการนำเอา Theme 2 และ Theme 3 มาพัฒนา ในห้องที่ 47 การบรรเลงไล่โน้ตครึ่งเสียงเกิดขึ้นในมือขวา และมือซ้ายมีการใช้โน้ตคู่แปดบรรเลงโน้ต D-flat หลังจากนั้นในห้องที่ 54 มีการสลับลักษณะของโน้ตระหว่างมือขวาและมือซ้าย

เป็นการผสมกันระหว่าง Theme 1 และ 2 ในการกลับมาอีกครั้งของตอน A ในห้องที่ 63 - 73 มีการบรรเลงทำนองหลักเกิดขึ้นในมือขวาที่เป็นโน้ตแนวบนหรือเสียงข้างนอก (Outer Voice) ผสมกับ Theme 3 ที่บรรเลงอยู่ข้างใน (Inner Voice)

จบบทเพลงด้วย Coda (ห้องที่ 74 - 81) เป็นการบรรเลงโน้ตซ้ำ ๆ เป็นรูปแบบ คือโน้ตตัว G-flat, F และ D โดยบทเพลงได้นำเสนอโน้ตที่ค่อย ๆ เพิ่มค่าของตัวโน้ต และอัตราจังหวะค่อย ๆ ช้าลง และเบาลงจนจบบทเพลง

ตัวอย่างที่ 33 Coda (ห้องที่ 74 – 81)

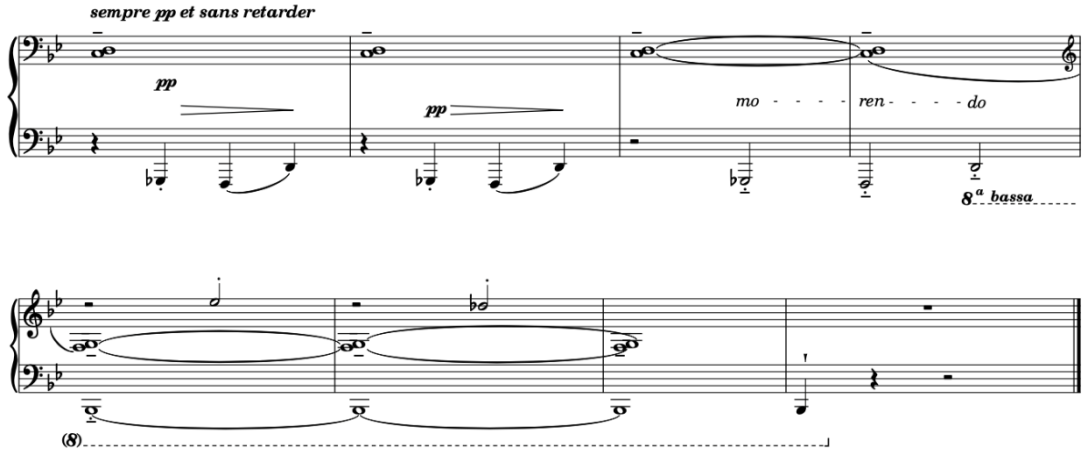

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงทำนองหลักที่ย้ายขึ้นลงไปมา ให้ผู้บรรเลงสังเกตทำนองหลักว่าอยู่ตรงจุดไหนบ้าง ไม่ว่าจะอยู่ในแนวบน แนวล่างหรือแนวกลาง ให้ฝึกร้องและบรรเลงเฉพาะทำนองหลักเพียงทำนองเดียวเพื่อให้ได้ยินทำนองที่ชัดเจนและถูกต้อง จะพบว่าในบทเพลงนี้มีทำนองหลักที่เกิดขึ้นอยู่ตรงกลาง ให้ผู้บรรเลงลงน้ำหนักบนคีย์เปียโนและถ่ายน้ำหนักให้เสียงฟังต่อเนื่อง ชัดเจน ไม่กลืนไปกับแนวอื่น ๆ ในบทเพลงนี้ยังจะพบโน้ตค้างหรือโน้ตที่มีค่าจังหวะที่มากกว่าโน้ตตัวอื่นที่ดำเนินไปพร้อมกันเกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้งผู้บรรเลงต้องเก็บเสียงโน้ตต่าง ๆ เหล่านั้นให้ครบจังหวะ และความเข้มของเสียงในบทเพลงนี้ต้องบรรเลงอยู่ในระดับเสียงเบา ตั้งแต่ *p* ไปจนถึง *ppp*

3.2.1.3 *Serenade for the Doll*

บทเพลงนี้ได้บรรยายถึงตุ๊กตาเด็ก (Porcelain Doll) ตัวโปรดของชูชู บทเพลงนี้เดอบุสซีได้ใช้บันไดเสียงเพนตาโทนิก (Pentatonic Scale) ตัดกับโน้ตสะบัด (Grace Note) เพื่อให้ได้เสียงที่มีลักษณะคล้ายกับการเล่นกีตาร์ มีบุคคลิกที่สดใส เบิกบาน คล่องแคล่ว และมีเสน่ห์ เดอบุสซีได้เขียนคำแนะนำไว้ที่ข้างล่างของโน้ตเพลงว่า “It faudra mettre la pedale sourde pendant toute la duree de ce morceau, meme aux endroits marques d’un f” แปลว่า ผู้บรรเลงต้องใช้เพเดิลเบา[3] (Soft Pedal) ตลอดทั้งบทเพลง แม้ว่าตรงจุดนั้นจะระบุความเข้มของเสียงเป็น *f* ก็ตาม การใช้เพเดิลเบาจะทำให้บทเพลงสามารถทำสีสันหรือบรรยากาศของบทเพลงได้อย่างที่เดอบุสซีต้องการสื่อถึง

ตอน A (ห้องที่ 1 - 52) Theme 1 (ห้องที่ 1 - 13) บทเพลงอยู่ในกุญแจเสียง E major เริ่มต้นด้วยบันไดเสียงเพนตาโทนิกที่ตัดกับโน้ตสะบัด ซึ่งทำให้เกิดเสียงที่มีลักษณะคล้ายกับกีตาร์หรือดนตรีกัมลัน[4] Theme 2 (ห้องที่ 14 - 29) เป็นโน้ตซีเควนซ์ทำนอง[5] ในมือซ้ายซึ่งเป็นทำนองหลัก ส่วนมือขวาบรรเลงในจังหวะยกด้วยโน้ตเขบ็ต ในบางครั้งเกิดการเล่นโน้ตซ้ำกันกับมือซ้าย ห้องที่ 24 – 29 เกิดการบรรเลงซ้ำของโน้ตครึ่งเสียง G# - G – F# – E# ที่เป็นทำนองหลักในมือซ้ายและมีการเพิ่มทำนองหลักเข้ามาในแนวกลาง Theme 1 (ห้องที่ 30 - 42) กลับมาอีกครั้งในจังหวะขัด ในช่วงตรงนี้ผู้บรรเลงจะได้ยินโน้ตของโน้ตสะบัดที่เคยปรากฏในห้องที่ 3 แฝงอยู่

ตัวอย่างที่ 34 ตอน A (ห้องที่ 30 – 33)

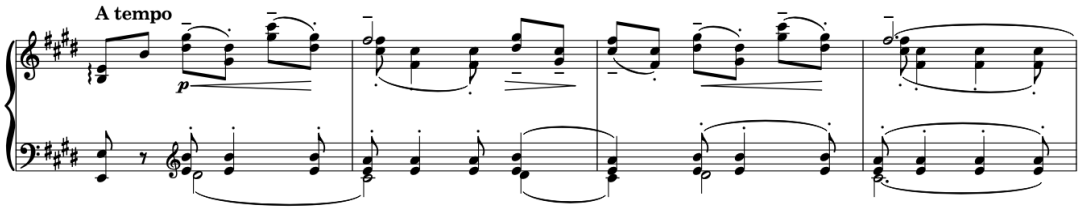

[3] เพเดิลเบา (Soft Pedal) เพเดิลทางซ้ายสุดของเปียโน เป็นเพเดิลที่ทำให้ค้อนหยุดสาย เสียงจึงเบาลง (ณัชชา พันธุ์เจริญ, 2552, หน้า 350)

[4] ดนตรีกัมลัน (Gamelan) เป็นดนตรีแบบแผนของอินโดนีเซีย ประกอบด้วยเครื่องดนตรีประเภทเครื่องตีที่มีระดับเสียงจำพวกฆ้องเป็นหลัก (ณัชชา พันธุ์เจริญ, 2552, หน้า 145)

[5] ซีเควนซ์ทำนอง (Melodic Sequence) เป็นการซ้ำทำนองทันทีในต่างระดับเสียงหรือต่างกุญแจเสียง อาจเกิดขึ้นในแนวเดียวกันหรือต่างแนวกันก็ได้ (ณัชชา พันธุ์เจริญ, 2552, หน้า 225)

ตอน B (ห้องที่ 43 - 83) Theme 3 (ห้องที่ 43 - 65) เกิดการเล่นจังหวะคลาด[6] ในแนวประสานมือซ้ายซึ่งเป็นลักษณะของการเต้นในรูปแบบของดนตรีแจ๊ส และมีโน้ตค้างเกิดขึ้นตลอดตอน B นี้ Theme 4 (ห้องที่ 66 - 83) มือขวามีการเล่นขั้นคู่ค้างพร้อมกับการเล่นคอร์ดแตก

ตอน A (ห้องที่ 84 - 124) Theme 1 (ห้องที่ 84 - 93) การกลับมาของตอน A นี้ ไม่ได้กลับมายังกุญแจเสียงหลัก E major แต่มายังกุญแจเสียง F-sharp minor โน้ตตัว B ที่ลากยาวมาจากห้องที่ 93 ในมือซ้ายเป็นโน้ตตัวที่ 5 ของ E major เป็นตัวเชื่อมเพื่อเข้ามายัง Bridge (ห้องที่ 94 - 105) และโน้ตเบสค้างเกิดขึ้นตามมาโดยเป็นโน้ตตัว E มีรูปแบบการไล่สเกล C major ที่ติดเครื่องหมายแฟล็ตในตัวที่ 7 เกิดขึ้นในจุดนี้ถึง 4 ครั้ง ก่อนที่จะกลับมายัง Theme 1 (ห้องที่ 106 - 124) ซึ่งเปรียบเสมือนช่วงหางเพลงก่อนที่จะจบบทเพลง มีการเล่นมือซ้อนกันและค่อย ๆ เบาลงในห้องที่ 115 – 119 จบบทเพลงด้วยเฟอร์มาตาที่อยู่บนจังหวะหยุด เดอบุสซีอยากให้ผู้บรรเลงได้ใช้เวลากับโน้ตตัว E สูงที่อยู่ก่อนห้องสุดท้ายนี้ และไม่มีการเปลี่ยนเพเดิลตั้งแต่ห้องที่ 121 จนจบบทเพลง

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงการเล่นคอร์ดที่มีอัตราจังหวะที่รวดเร็วให้ต่อเนื่องกัน ผู้บรรเลงควรฝึกซ้อมด้วยการกำหนดลักษณะรูปแบบของมือแต่ต้องระวังไม่ให้เกิดอาการเกร็ง นอกจากนี้ควรกะระยะห่างระหว่างนิ้วแต่ละนิ้วที่จะใช้ให้คงที่และจะต้องลงเสียงให้พร้อมกัน ฝึกซ้อมด้วยการบรรเลงจังหวะสั้น ๆ ให้นิ้วมือหรือข้อมือออยู่ใกล้กับคีย์เปียโนไม่ยกสูงจนเกินไปเพราะจะทำให้เคลื่อนไหวได้ไม่สะดวก ฝึกซ้อมกับรูปแบบของมือที่ได้จัดหรือกำหนดไว้เพื่อให้กล้ามเนื้อเกิดการจดจำ (Muscle Memory) บรรเลงคอร์ดหรือโน้ตเหล่านั้นตามที่เราได้จัดรูปแบบมือไว้ในอัตราจังหวะที่ช้า จากนั้นค่อย ๆ เพิ่มอัตราจังหวะให้เร็วขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

[6] จังหวะคลาด (Off-beat) เป็นจังหวะที่ไม่ใช่จังหวะที่ 1 ซึ่งเป็นจังหวะหนักและถูกเน้นตามธรรมชาติ ใช้คำนี้เมื่อต้องการเน้นจังหวะเบา (ณัชชา พันธุ์เจริญ, 2552, หน้า 258)

3.2.1.4 *The Snow is Dancing*

บทเพลงนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากรูปเขียนสีน้ำในหนังสือเทพนิยายภาษาอังกฤษสำหรับเด็กที่วาดโดย อาร์เทอร์ รักแฮม (Arthur Rackham) และได้บรรยายถึงความมหัศจรรย์ของธรรมชาติในช่วงเวลาหิมะตกในสายตาหรือมุมมองของเด็กที่กำลังมองออกไปนอกหน้าต่าง บทเพลงมีลักษณะที่คลุมเครือและมีอารมณ์เพ้อฝัน เป็นเพลงที่มีเทคนิคยากที่สุดในชุดนี้

ตอน A (ห้องที่ 1 – 33) บทเพลงอยู่ในกุญแจเสียงหลัก D minor บทเพลงเริ่มต้นด้วยชุดโน้ตตัวอย่างจำนวน 1 ห้อง ประกอบไปด้วยโน้ตตัว E, F, G และ A จากนั้นก็ดำเนินโน้ตชุดนี้วนไปเรื่อย ๆ ในจังหวะที่เร็วขึ้นเท่าตัวพร้อมกับโน้ตคู่แปดที่เสริมเข้ามา เป็นการบรรยายถึงหิมะที่ตกลงมาอย่างไร้น้ำหนัก เดอบุสซีได้ระบุไว้ว่า doux et estompe แปลว่า สัมผัสที่นุ่มนวลและไม่ชัดเจน บทเพลงมีการเพิ่มโน้ตตัวกลม (Whole Note) เข้ามาในห้องที่ 3 เพื่อบรรยายถึงอากาศที่เยือกเย็นของหิมะ ในห้องที่ 7 มือทั้งสองข้างได้บรรเลงไปในทิศทางตรงกันข้าม

ตัวอย่างที่ 35 ตอน A (ห้องที่ 1 – 8)

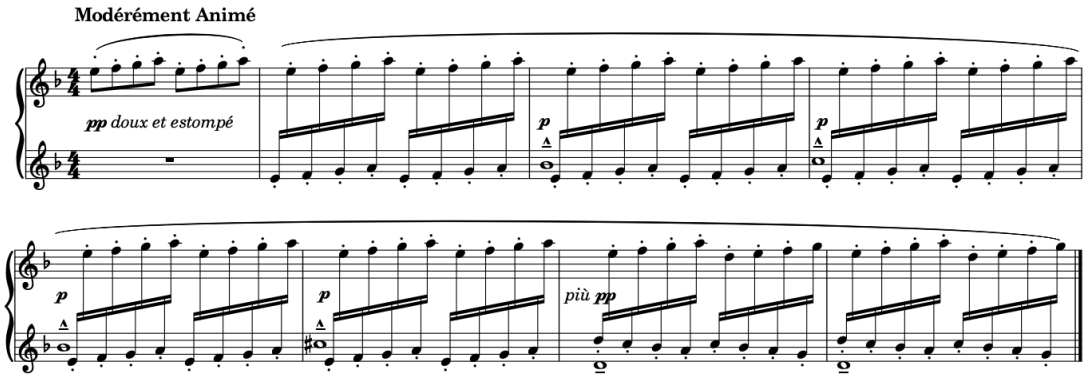

ตอน B (ห้องที่ 35 – 49) เป็นตอนที่มีช่วงจังหวะที่ซับซ้อนที่สุดที่สามารถพบได้ในบทเพลงนี้ โดยมือขวาเป็นโน้ตจังหวะ 3 พยางค์ ส่วนมือซ้ายเป็นโน้ตเขบ็ต 2 ชั้น ที่มีโน้ตค้างเป็นโน้ตตัว C และตามด้วยโน้ตตัว B-flat ผสมไปด้วยโน้ตตัว D, Eb, F และ G ในห้องที่ 39 ทั้ง 2 มือมีโน้ตตัวกลมเกิดขึ้นในแนวกลาง แต่ในมือซ้ายก็ยังคงดำเนินอย่างต่อเนื่องของโน้ตเขบ็ต 2 ชั้น เกิดหน่วยย่อยหลักของตอน B ซ้ำขึ้นอีกครั้งในห้องที่ 45 โดยมือซ้ายมีโน้ตเขบ็ตเกิดขึ้นระหว่างโน้ตเขบ็ต 2 ชั้น ผู้บรรเลงจะต้องบรรเลงโน้ตเขบ็ตนี้ออกมาให้เด่นชัด ในตอน B นี้เดอบุสซีได้บรรยายถึงลักษณะของพายุหิมะ

ตัวอย่างที่ 36 ตอน B (ห้องที่ 35 – 40)

Transition (ห้องที่ 50 – 57) มีสัญลักษณ์ Martellato (^) เกิดขึ้นบนโน้ตเขบ็ตที่เป็นทำนองหลัก โดยมีแนวตรงกลาง (Inner Voice) ที่เป็นโน้ตตัว E-flat บรรเลงโน้ตซ้ำๆ และประกอบไปด้วยความเข้มของเสียง *f* ที่ค่อย ๆ ดังขึ้น (Crescendo) และค่อย ๆ เบาลง (Diminendo) ในห้องที่ 54 – 57 ได้ดำเนินบทเพลงโดยการไล่โน้ตครึ่งเสียงไปยังจุดสูงสุดของเพลงแต่สัญลักษณ์ความเข้มของเสียงกลับกำหนดเป็น *pp* เพื่อนำบทเพลงกลับไปยังตอน A หรือตอนต้นของบทเพลงที่มีความอ่อนโยน

จบบทเพลงด้วย Coda (ห้องที่ 68 – 75) ในความเข้มของเสียงเบา *pp* ไปจนถึง *ppp* มือขวามีการบรรเลงคู่แปดที่สูงขึ้น โดยบรรเลงเป็นโน้ตครึ่งเสียงที่เป็นเขบ็ต 2 ชั้น ทำนองหลักเกิดขึ้นในมือซ้ายเป็นโน้ตตัวขาวที่ผู้บรรเลงจะต้องเก็บเสียงไว้พร้อมกับบรรเลงโน้ตเขบ็ตที่เป็นสเกล จบบทเพลงด้วยคอร์ด D minor คอร์ดสุดท้ายนี้ผู้บรรเลงควรใช้เวลากับโน้ตจนกว่าเสียงที่ได้ยินจะหมดลงหรือหายไป ไม่ควรรีบหยุดเสียงโดยการยกมือออก

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะพบโน้ตที่มาในรูปแบบของหลากลักษณะจังหวะ (Polyrhythms) ในบทเพลงนี้มือขวาเป็นโน้ตจังหวะ 3 พยางค์ ส่วนมือซ้ายเป็นโน้ตจังหวะเขบ็ต 2 ชั้น การฝึกซ้อมในจุดนี้ให้ผู้บรรเลงฝึกซ้อมทีละมือในอัตราจังหวะที่ช้าอย่างละเอียด การรวมของทั้งสองมือนั้น ให้บรรเลงมือซ้ายที่เป็นโน้ตเขบ็จ 2 ชั้นอย่างต่อเนื่องจนมั่นใจแล้วจึงค่อย ๆ เพิ่มมือขวาที่เป็นโน้ต 3 พยางค์เข้าไป ฝึกซ้อมจากอัตราจังหวะช้าแล้วค่อยเพิ่มความเร็วขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

3.2.1.5 *The Little Shepherd*

เป็นบทเพลงที่สั้นที่สุดในชุด แต่กลับต้องถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกมากที่สุด บทเพลงได้บรรยายถึงคนเลี้ยงแกะและขลุ่ยของเขา บทเพลงยังคงเกี่ยวกับตุ๊กตาและของเล่นของชูชู ทำนองหลักสามารถแบ่งได้เป็นสองทำนอง คือทำนองการบรรเลงด้นสด (Improvisation) ที่เศร้าของคนเลี้ยงแกะที่กำลังเป่าขลุ่ยหรือฟลูต (Flute) ของเขา และตัดสลับกับทำนองที่มีชีวิตชีวาเป็นจังหวะของการเต้นรำ ซึ่งได้ระบุคำไว้ว่า Plus mouvemente แปลว่า รวดเร็ว ทำนองหลักในบทเพลงนี้มีความคล้ายกับแนวทำนองหลักของเครื่องดนตรีฟลูตในบทเพลงออร์เคสตราของเดอบุสซีเอง คือบทเพลง “Prelude to the Afternoon of a Faun, L.86”

ตอน A (ห้องที่ 1 – 4) ทำนองหลักมีลักษณะคล้ายกับเสียงขลุ่ยที่กำลังบรรเลงถึงความโศกเศร้าที่อ่อนโยน เริ่มต้นบทเพลงด้วยโน้ต G-sharp ที่ดำเนินเข้าไปยัง A major ซึ่งเป็นกุญแจเสียงหลักของบทเพลงนี้ มีโน้ตสะบัดที่ส่งไปหาโน้ตตัว D เกิดขึ้นถึง 3 ครั้งด้วยกัน จบตอนด้วยสัญลักษณ์เฟอร์มาตาทำให้รู้สึกถึงความเศร้าที่ค่อย ๆ จางหายไป

ตัวอย่างที่ 37 ตอน A (ห้องที่ 1 – 4)

CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตอน B (ห้องที่ 5 – 11 และห้องที่ 21 – 31) ทำนองหลักมีลักษณะที่แตกต่างจากตอน A อย่างสิ้นเชิง มีจังหวะที่สนุกสนานเป็นจังหวะของบทเพลงเต้นรำที่มีความเคร่งครัดของจังหวะ ในห้องที่ 10 จะพบได้ว่าเป็น A major หรือคอร์ด 1 ส่วนห้องที่ 17 เป็นคอร์ด 5 หรือ E major และพบการกลับมายังคอร์ด 1 อีกครั้งในห้องที่ 30 คอร์ดเหล่านี้มีอัตราจังหวะเป็นโน้ตตัวกลมซึ่งให้ความรู้สึกถึงความสมบูรณ์ของความนิ่งสงบที่อยู่ภายในลึก ๆ

ตัวอย่างที่ 38 ตอน B (ห้องที่ 5 – 11)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

เป็นการกลับมาอีกครั้งของตอน A (ห้องที่ 12 – 20) เริ่มต้นด้วยโน้ต G-sharp เหมือนกับตอน A ที่เกิดขึ้นตอนต้นของบทเพลงแต่ในการกลับมาอีกครั้งนี้โน้ต G-sharp ได้ดำเนินไปยัง E major (ห้องที่ 17) ห้องที่ 19 ก็เป็นการดำเนินของตอน A อีกครั้งหนึ่งแต่มาเพียง 2 ห้องและดำเนินไปยังตอน B ทันที

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงอารมณ์ของบทเพลงที่มีการเปลี่ยนอย่างกะทันหัน ก่อนจะบรรเลงบทเพลงผู้บรรเลงต้องนึกถึงเสียงหรือจังหวะที่จะบรรเลงในแต่ละตอนของบทเพลงก่อนเสมอ ผู้บรรเลงจะต้องเปลี่ยนอารมณ์หรือบุคลิกในแต่ละจุดให้เด็ดขาดชัดเจน ในบทเพลงนี้ลักษณะของโน้ตทั้งสองมือมีความแตกต่างกัน ให้ผู้บรรเลงฝึกซ้อมทีละมือจนมั่นใจว่าได้ตามลักษณะที่เราต้องการก่อนที่จะรวมทั้งสองมือ และฝึกทำรูปประโยคให้สวยงาม

3.2.1.6 *Golliwog's Cakewalk*

เป็นบทเพลงที่ได้รับความนิยมที่สุดในชุด บทเพลงได้แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของบทเพลงแจ๊สและบูลส์ที่เริ่มเข้ามาเป็นที่นิยมในยุโรป กอลลิว็อก[7] (Golliwog) เป็นชื่อของตุ๊กตาเด็กผิวดำที่มีปากสีแดงและผมหยิกหยอง ส่วนคำว่า Cake-walk เป็นการเต้นรำที่ได้รับความนิยมในสหรัฐอเมริกา มีลักษณะเป็นจังหวะขัดและเป็นที่มาของแรกทายม์ (Ragtime) ที่มาของชื่อว่า Cake-walk เนื่องจากผู้ที่เต้นรำได้ดีที่สุดจะได้รางวัลเป็นเค้ก 1 ชิ้นกลับบ้าน

เดอบุสซีทำให้เพลงนี้สนุกสนานโดยการเน้นที่โน้ตในจังหวะต่างกัน ใช้การหยุดที่กะทันหัน ใช้ความดังและเบาที่ต่างกันมาก และใช้การเล่นแบบเสียงขาด ตอนกลางเพลงมีการนำทำนองหลักช่วงแรกจากอุปรากร Tristan und Isolde ของ ริคาร์ด วากเนอร์ (Richard Wagner; 1813 – 1883) มาเสนอ ตามด้วยคอร์ดสั้น ๆ เลียนเสียงหัวเราะ (ปานใจ จุฬาพันธุ์, 2551)

ตอน A (ห้องที่ 1 – 46) บทเพลงนี้อยู่ในกุญแจเสียง E-flat major เริ่มต้นบทเพลงด้วยการเกริ่นนำ (Introduction) เป็นดนตรีแบบแรกทายม์ซึ่งมีกลิ่นอายของสไตล์ดนตรีแจ๊ส ในห้องที่ 6 – 9 มือซ้ายเป็นแนวเบส ประกอบด้วยโน้ตเขบ็ตที่นำเสนอลักษณะ (Character) ของ Cake-walk สามารถพบได้ตลอดทั้งบทเพลง ความเข้มข้นของบทเพลงได้เริ่มขึ้นในห้องที่ 10 เป็นการนำเอาท่อนเกริ่นนำและแนวเบสที่เพิ่งเกิดขึ้นก่อนหน้ามานำเสนอ ห้องที่ 41 – 46 เป็นท่อนที่บรรเลงซ้ำถึง 3 ครั้ง เพื่อเชื่อมบทเพลงระหว่างตอน A และตอน B

ตัวอย่างที่ 39 ตอน A (ห้องที่ 41 – 46)

[7] กอลลิว็อก (Golliwogg หรือ Golliwog) ชื่อของตุ๊กตาเด็กผิวดำที่มีปากสีแดงสดและผมหยิกหยองเป็นตุ๊กตาที่ฟลอเรนซ์ อัปตัน (Florence Upton; 1873 – 1922) นักวาดภาพชาวอเมริกันเชื้อสายอังกฤษ วาดประกอบนิทานเด็กเรื่อง The Adventures of Two Dutch Dolls and a Golliwogg เมื่อปี 1895 และเมื่อหนังสือนิทานดังกล่าวประสบความสำเร็จอย่างสูง ฟลอเรนซ์จึงแต่งหนังสือเกี่ยวกับการผจญภัยของกอลลิว็อกเพิ่มอีกหลายเล่ม ทำให้กอลลิว็อกกลายเป็นที่รู้จักของเด็กอเมริกันทั่วไป (ปานใจ จุฬาพันธุ์, 2551, หน้า 197)

ตัวอย่างที่ 40 ตอน A (ห้องที่ 1 – 2, 6 – 7, 10 – 11)

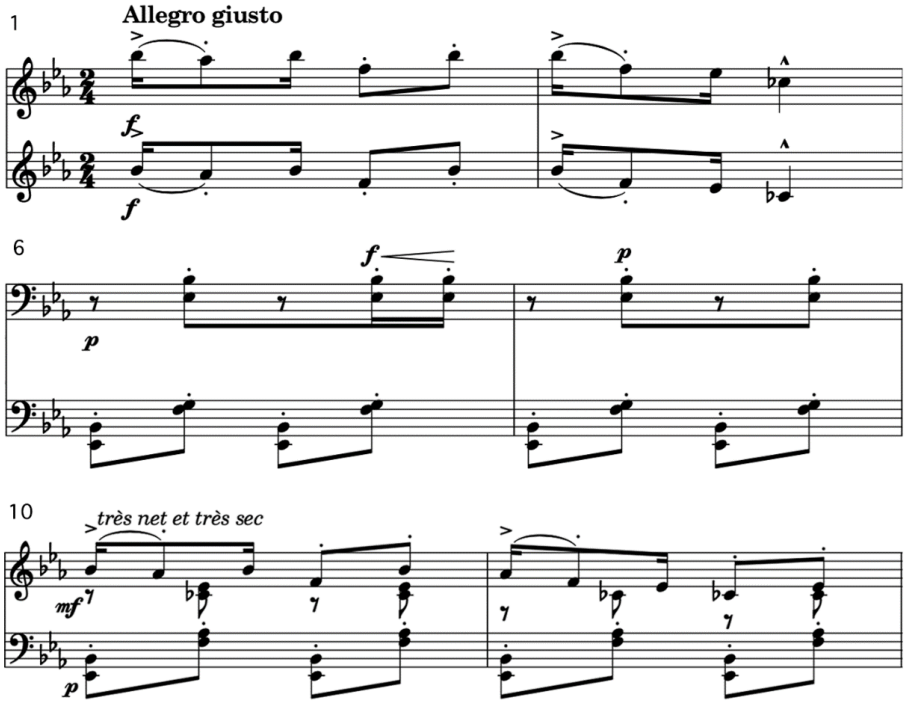

ตอน B (ห้องที่ 47 – 89) ย้ายกุญแจเสียงไปยัง G-flat major ในมือขวามีการเล่นโน้ตประดับไปหาโน้ตหลักที่เป็นโน้ตขั้นคู่ที่มีสัญลักษณ์เสียงขาดปรากฏอยู่ โน้ตประดับนี้จะต้องบรรเลงอย่างสั้น กระชับ รวดเร็ว ส่วนในมือซ้ายมีโน้ต D-flat เป็นโน้ตค้างพร้อมกับโน้ตเขบ็ตที่มีสัญลักษณ์เสียงขาดดำเนินตลอดทั้งตอน B

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตัวอย่างที่ 41 ตอน A (ห้องที่ 47 – 50)

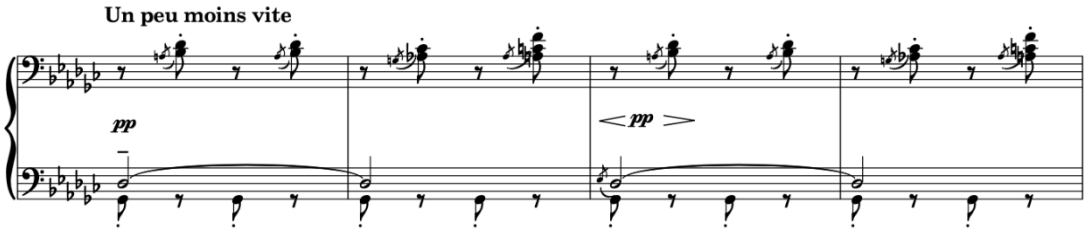

ห้องที่ 81 – 91 เป็นการนำเสนอโน้ต 3 ตัวแรกของทำนองหลักเพื่อเตรียมกลับไปยังตอน A (ห้องที่ 90 – 129) และจบบทเพลงด้วยโน้ตไล่สเกลลงแต่มีความเข้มของเสียงที่ค่อย ๆ ดังขึ้นจาก *f* ไปยัง *ff* พร้อมกับกระโดดไปยังโน้ตตัว E-flat ที่มีสัญลักษณ์เสียงขาด และ Martellato (^)

การบรรเลงในบทเพลงนี้ผู้บรรเลงจะต้องคำนึงถึงอัตราจังหวะเป็นสิ่งสำคัญ ขณะบรรเลงจังหวะจะต้องคงที่สม่ำเสมอไม่ช้าหรือเร็วสลับไปมา มีความเข้มงวดในการนับจังหวะตลอดบทเพลง ผู้บรรเลงควรใส่ใจในการทำความเข้มของเสียงด้วย เนื่องจากในบทเพลงนี้มีความเข้มของเสียงตั้งแต่ *pp* ไปจนถึง *ff* การบรรเลงแนวทำนองหลักให้ชัดเจนออกมาแม้ว่าจะอยู่ในโน้ตขั้นคู่ หรือมีแนวประสานที่มีอัตราจังหวะที่แตกต่างกันก็เป็นอีกหนึ่งอย่างที่ผู้บรรเลงต้องใส่ใจ

ในการบรรเลงเพลงบทนี้ ให้ผู้บรรเลงฝึกซ้อมทีละแนวทำนอง บรรเลงโน้ตในแนวทำนองหลักที่อยู่ด้านบนให้เด่นชัดด้วยการลงน้ำหนักให้มากกว่าโน้ตตัวล่าง แต่ละเสียงที่บรรเลงออกมานั้นต้องต่อเนื่องกันและทำรูปประโยคให้สวยงาม หากเป็นโน้ตที่เป็นขั้นคู่จะต้องกดลงให้พร้อมกัน ส่วนการบรรเลงโน้ตคู่แปดให้ต่อเนื่องกันในช่วงเสียง (Range) ที่กว้าง ผู้บรรเลงจะต้องฝึกซ้อมโน้ตที่มีช่วงเสียงที่กว้างนั้นอย่างช้า ๆ และถูกต้อง ให้ผู้บรรเลงนึกถึงเสียงของโน้ตที่กำลังจะบรรเลงก่อน เพื่อเพิ่มความแม่นยำในการบรรเลงโน้ตที่มีช่วงเสียงที่กว้าง จากนั้นค่อยเพิ่มความเร็วจนถึงระดับที่ต้องการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

3.2.2 การศึกษาการบรรเลงของนักเปียโนเอกในบทเพลง Children's Corner, L.133

3.2.2.1 Arturo Benedetti Michelangeli (1920 – 1995)

ผู้แสดงได้เลือกศึกษาการบรรเลงของ Arturo Benedetti Michelangeli นักเปียโนชาวอิตาลี ผ่านเวบไซต์ยูทูปเป็นบันทึกการแสดงสดเมื่อปี ค.ศ. 1962 ณ เมืองตูริน ประเทศอิตาลี

การบรรเลงของ Michelangeli สังเกตได้ว่าเป็นการบรรเลงที่มีสเน่ห์อย่างมาก มีการบรรเลงอัตราจังหวะที่รวดเร็ว แต่กลับไม่รู้สึกว่ารวดเร็วจนเกินไป แนวทำนองหลักและแนวประสานมีความกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันคล้ายกับว่าบรรเลงด้วยมือเพียงข้างเดียว แต่ยังคงได้ยินแนวทำนองหลักชัดเจน ในขณะรับชมมีความรู้สึกว่าบทเพลงนี้เป็นบทเพลงที่บรรเลงได้ง่าย แต่เมื่อผู้วิจัยได้ลองบรรเลงเองแล้วนั้นกลับรู้สึกว่าไม่ได้ง่ายเหมือนอย่างที่ได้รับชมการแสดงของ Michelangeli เลย

ภาพที่ 6 Arturo Benedetti Michelangeli
ที่มา: https://en.wikipedia.org/wiki/Arturo_Benedetti_Michelangeli

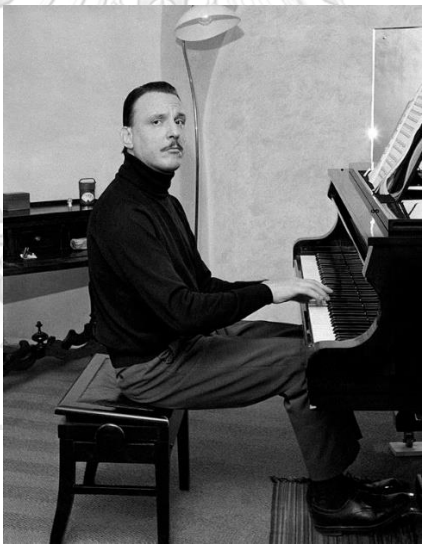

3.2.2.2 Bruno Canino (1935 –)

ผู้แสดงได้เลือกศึกษาการบรรเลงของ Bruno Canino นักเปียโนชาวอิตาลี ผ่านเวบไซต์ยูทูปเป็นบันทึกการแสดงสดเมื่อปี ค.ศ. 1996

การบรรเลงของ Canino สังเกตได้ว่าสีสันของบทเพลงมีความสนุกสนานน่าติดตาม ขณะบรรเลงมีการแสดงท่าทางประกอบตลอดการบรรเลง ทำให้สามารถดึงความสนใจของผู้ชมทั้งในหอแสดงและผู้ชมที่ชมผ่านสื่อต่าง ๆ ตลอดการแสดงได้เป็นอย่างดี Canino ได้เน้นการบรรเลงในเรื่อง

การควบคุมลักษณะเสียง[8] (Articulatuon) ที่มากกว่าปกติ โดยส่วนตัวผู้วิจัยมีความรู้สึกว่าบางจุดมีการเน้นที่มากจนเกินไป แต่คาดว่าเนื่องจากมีการบันทึกการแสดงด้วยระบบเทปวิดีโอ ผู้แสดงอาจจะต้องการสื่อลักษณะต่าง ๆ ในแต่ละบทเพลงตามชื่อที่ผู้ประพันธ์ได้ระบุไว้ และต้องการจะสื่อออกมาให้เห็นภาพอย่างชัดเจนที่สุด

ภาพที่ 7 Bruno Canino

ที่มา: https://criticaclassica.files.wordpress.com/2018/12/bruno-canino-3.jpg

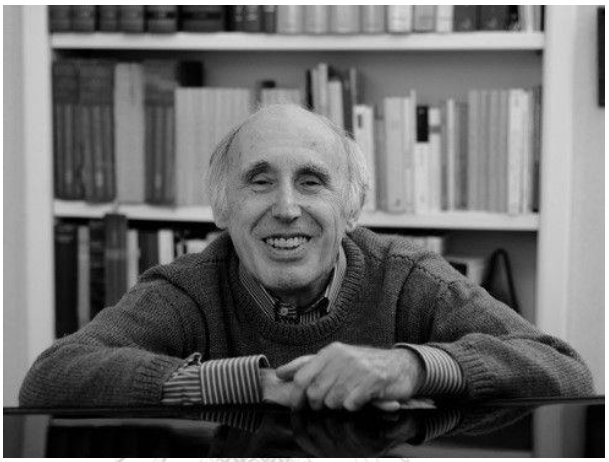

ผู้วิจัยได้นำจุดเด่นของทั้งสองคนมาปรับใช้กับการบรรเลงของผู้วิจัย คือ การควบคุมลักษณะเสียงที่มากกว่าปกติ เนื่องจากโดยปกติผู้วิจัยจะมีความรู้สึกว่าได้ทำส่วนนี้แล้ว แต่ผู้ฟังต่างบอกว่าไม่ค่อยได้ยินในเรื่องนี้สักเท่าไหร่ ผู้วิจัยจึงทดลองทำมากกว่าปกติ ผลปรากฏว่าอาจารย์ผู้สอนและผู้ฟังต่างเห็นตรงกันว่าดี กำลังพอเหมาะ อีกจุดเด่นหนึ่งคือการบรรเลงให้กลมกลืนกันที่สุดของทั้งสองมือและยังคงได้ยินแนวทำนองหลักอย่างชัดเจน เนื่องจากผู้วิจัยมักจะบรรเลงแนวทำนองหลักกลืนไปกับแนวอื่น ๆ ทำให้ผู้ฟังไม่สามารถหาแนวทำนองหลักในบทเพลงได้เลย เพราะในตอนแรกผู้วิจัยยังไม่ได้ศึกษาหรือค้นหาแนวทำนองหลักในบทเพลงนี้อย่างจริงจังเพียงแต่เล่นตามโน้ตไป ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเพิ่มเติมจากการฟังนักเปียโนอีกหลากหลายท่านและจากการฟังบทเพลงชุดนี้ที่ได้เรียบเรียงไว้สำหรับวงออเคสตร้า ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกฟังบทเพลงชุดนี้ที่บรรเลงโดยวง the Philharmonia Orchestra ควบคุมวงโดย Geoffrey Simon ซึ่งทำให้ผู้วิจัยเห็นสีสันของบทเพลงชุดนี้มากยิ่งขึ้น และยังได้ยินทำนองหลักที่ชัดเจนมากขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

[8] การควบคุมลักษณะเสียง (Articulatuon) เป็นการแสดงรายละเอียดของการบรรเลงโน้ตแต่ละตัวเพื่อให้ได้เสียงที่ถูกต้อง ทั้งในแง่ของเสียงดังเสียงเบา เสียงสั้นเสียงยาว เสียงเชื่อมเสียงขาด (ณัชชา พันธุ์เจริญ, 2552, หน้า 20)

บทที่ 4

โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์งานแสดงและสูจิบัตร

4.1 โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์งานแสดง

4.2 สูจิบัตรรายการ

PROGRAMME

Kinderszenen, Op.15	**Robert Schumann**
- Von Fremden Landern und Menschen	(From Foreign Lands and People)
- Curiose Geschichte	(A Curious Story)
- Hasche-Mann	(Catch Me)
- Bittendes Kind	(Entreating Child)
- Glückes genug	(Perfect Happiness)
- Wichtige Begebenheit	(An Important Event)
- Träumerei	(Dreaming)
- Am Kamin	(By the Fireside)
- Ritter vom Steckenpferd	(Knight of the Hobbyhorse)
- Fast zu ernst	(Almost Too Serious)
- Früchtenmachen	(Frightening)
- Kind im Einschlummern	(Child falling asleep)
- Der Dichter spricht	(The Poet Speaks)

Intermission

Children's Corner, L.113	**Claude Debussy**
- Doctor Gradus ad Parnassum	
- Jimbo's Lullaby	
- Serenade for the Doll	
- The Snow is Dancing	
- The Little Shepherd	
- Golliwog's Cakewalk	

Kinderszenen, Op.15

Robert Schumann

ประวัติผู้ประพันธ์

โรเบิร์ต อเล็กซานเดอร์ ชูมันน์ (Robert Alexander Schumann) นักประพันธ์เพลงชาวเยอรมัน ในยุคโรแมนติก เกิดเมื่อวันที่ 8 มิถุนายน ค.ศ. 1810 ที่เมืองซวิคเคา (Zwickau) แคว้นซักโซนี (Saxony) ประเทศเยอรมนี ชูมันน์เล่นเปียโนได้ตั้งแต่อายุ 6 ปี และสามารถแต่งเพลงได้เมื่ออายุ 7 ปี เมื่อชูมันน์อายุ 8 ปี พ่อของเขาจึงให้เรียนดนตรีกับครูท่านหนึ่งชื่อ Johann Gottfried Kuntzsch ซึ่งเป็นนักออร์แกนที่มีชื่อเสียงในขณะนั้น เมื่อพ่อของเขาเสียชีวิต แม่ของเขาก็ให้ชูมันน์เข้าเรียนกฎหมายแต่ชูมันน์กลับจดจ่ออยู่แต่กับดนตรี ในช่วงเวลานั้น ชูมันน์ก็ได้พบกับ คลาร่า วิค (Clara Wieck) ภรรยาของเขาในอนาคต ผู้ที่นำเขามารู้จักกับพ่อของเธอคือ ฟริดริค วิค (Friedrich Wieck) ครูสอนเปียโนและนักดนตรีผู้มีชื่อเสียง จากนั้นไม่นานชูมันน์ก็ได้รับอุบัติเหตุที่นิ้วมือจนไม่สามารถเล่นเปียโนได้เหมือนเดิม เขาจึงได้คิดประดิษฐ์เครื่องมือที่จะช่วยในการบังคับนิ้ว ที่ได้รับอุบัติเหตุนั้น แต่เครื่องมือเกิดหักและตำเข้าไปที่ฝ่ามือของเขาทำให้มือของเขายิ่งแย่ลงไปกว่าเดิม ชูมันน์จึงเริ่มหันมาสนใจการแต่งเพลง หลังจากที่ชูมันส์ออกจากบ้านของคลาร่าไป ชูมันส์ก็ยังคงติดต่อกับคลาร่า วิค อย่างต่อเนื่องผ่านทางจดหมายจนความสัมพันธ์ของเขากลายเป็นความรัก ชูมันน์กับคลาร่า วิค แต่งงานกันเมื่อวันที่ 12 กันยายน ค.ศ. 1840

ประวัติบทเพลง

บทเพลงเดี่ยวเปียโนชุดนี้ประพันธ์ขึ้นในปี ค.ศ. 1838 ประกอบไปด้วยบทเพลงเดี่ยวเปียโนขนาดเล็ก 13 บทเพลง ที่มีชื่อเพลงระบุไว้เพื่อเป็นแนวทางในการตีความ แต่ละบทเพลงจะเชื่อมโยงกันทำให้เห็นภาพของเรื่องราวต่างๆ ชูมันน์ได้ถ่ายทอดความรู้สึกของการนึกถึงช่วงเวลาในวัยเด็กผ่านมุมมองที่น่าสนใจของผู้ใหญ่ ซึ่งทุกอย่างจะเป็นอะไรที่ง่ายไม่ซับซ้อนและชื่อของบทเพลงก็จะเป็นสิ่งที่อยู่ในโลกของเด็กๆ ยกตัวอย่างเช่น เกมส์ กิจกรรม การนอนหลับ ฝัน รวมถึงความรู้สึกต่างๆ เช่น ความสุข และความเศร้า โดยชูมันน์ได้อธิบายไว้ว่าไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าความทรงจำที่สื่อกลับไปถึงเรื่องราว และการกระทำในอดีต ชูมันน์จึงเล่าเรื่องราวความรู้สึกต่างๆ เหล่านี้ผ่านตัวบทเพลงเพื่อเก็บความทรงจำและถ่ายทอดสิ่งต่างๆ แรงบันดาลใจที่ทำให้ชูมันน์ประพันธ์บทเพลงชุดนี้มาจากจดหมายที่ชูมันน์เขียนคุยกับคลาร่า วิค ในช่วงที่ทั้งสองกำลังมีความรักโดยคลาร่าเคยเขียนบอกว่า "ในบางครั้งเขาเหมือนเด็ก" บทเพลงเหล่านี้เสมือนเป็นจดหมายที่ชูมันน์เขียนส่งกลับไป จากข้อความนั้น ชูมันน์ได้ประพันธ์บทเพลงขึ้นมาถึง 30 บทเพลงและได้คัดเลือกจนเหลือ 12 บทเพลงและก่อนที่จะตีพิมพ์ชูมันน์ได้เพิ่มเพลงบทสุดท้ายหรือ Der Dichter Spricht (The Poet Speaks) เข้าไปเพื่อเป็นบทส่งท้ายก่อนจบบทเพลงเดี่ยวเปียโนชุดนี้ บทเพลงชุดนี้ยังเป็นหนึ่งในบทเพลงโปรดของคลาร่าอีกด้วย

Children's Corner, L.113

Claude Debussy

ประวัติผู้ประพันธ์

โคลด เดอบุสซี (Claude-Achille Debussy) นักประพันธ์เพลงชาวฝรั่งเศสในยุคอิมเพรสชันนิสม์ เกิดเมื่อวันที่ 22 สิงหาคม ค.ศ 1862 ที่ Saint Germain-en-Laye ประเทศฝรั่งเศส เดอบุสซีเริ่มเรียนเปียโนกับมาดาม Maute de Fleurville ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของเฟรเดริค โชแปง เดอบุสซีได้เข้าเรียนเปียโนในโรงเรียนดนตรีที่กรุงปารีส แต่ว่าเขาก็ไม่ค่อยประสบความสำเร็จมากนักในการเรียนเปียโนจึงได้ตัดสินใจเปลี่ยนไปเรียนการประพันธ์เพลงแทน ในปี ค.ศ. 1884 เขาได้ส่งบทเพลงเข้าประกวดและได้รับรางวัล Prix de Rome ในลำดับที่ 2 ต่อมาเขาส่งผลงานชื่อ L'enfant prodigue เข้าประกวดและได้รับรางวัลชนะเลิศ ซึ่งทำให้เขาได้ทุนไปเรียนดนตรีที่กรุงโรม ประเทศอิตาลี ดนตรีของเขามีเสียงประสานที่กัดกันบ่อยครั้งเพื่อสร้างสีสันแทนที่จะใช้เพื่อนำบทเพลงไปยังคอร์ดโทนิคตามแบบแผนดั้งเดิมและมีลักษณะถอยห่างออกจากอารมณ์ความรู้สึกลึกๆ และแสดงความประทับใจออกมาแทน ดนตรีของเขามักจะถูกเรียกว่าเป็นแบบ "อิมเพรสชันนิสม์" (Impressionism) ทำให้เดอบุสซีได้รับฉายาว่าเป็นผู้นำดนตรีในรูปแบบของอิมเพรชชั่นนิสม์ ซึ่งตัวเขาเองก็ไม่ค่อยพอใจนักกับการที่บุคคลต่างๆ ตั้งฉายาให้เขาเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะมีกลุ่มผู้สร้างงานศิลปะกลุ่มหนึ่งในยุคนั้น ที่ถูกเรียกว่ากลุ่มอิมเพรสชั่นนิสม์ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์ผลงานไปในทางที่ไม่ค่อยดี แม้ว่าในระยะเวลาต่อมาจะคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้นก็ตาม

ประวัติบทเพลง

บทเพลงเดี่ยวเปียโนชุดนี้ตีพิมพ์ขึ้นในปี ค.ศ. 1908 ประกอบไปด้วยบทเพลงเดี่ยวเปียโน 6 บทเพลง ที่มีชื่อเพลงภาษาอังกฤษระบุไว้ เพื่อเป็นแนวทางในการตีความ และเล่าเรื่องราวผ่านมุมมองของผู้เป็นพ่อ เดอบุสซีได้ประพันธ์บทเพลงชุดนี้มอบให้กับลูกสาวคนเดียวของเขา Claude-Emma Debussy หรือ Chou Chou ซึ่งขณะนั้นอายุ 3 ปี โดยได้เขียนคำอุทิศไว้เป็นภาษาฝรั่งเศสความว่า "ถึงชูชูลูกน้อยที่รักนี่คือคำขอโทษที่อ่อนโยนของพ่อสำหรับสิ่งที่กำลังจะตามมา" (To my dear little Chou-Chou with her father's tender apologies for what is to follow.) บทเพลงชุดนี้มีสีสัน อารมณ์ขัน และเนื้อหาที่หลากหลาย ได้รับแรงบันดาลใจจากความทรงจำในวัยเด็กและของเล่นของเด็ก บทเพลงชุดนี้ไม่ได้ประพันธ์ขึ้นเพื่อให้เด็กเป็นผู้บรรเลง แต่มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้บรรเลงที่เป็นผู้ใหญ่ได้ระลึกถึงความทรงจำ เหตุการณ์ และจินตนาการต่างๆ ในวัยเด็ก

Vichayaporn Premananda

ประวัติผู้บรรเลง

นางสาว วิชญาพร เปรมานนท์ เริ่มเรียนเปียโนตั้งแต่อายุ 6 ปี กับ อ.วินิดา ไชยสุขทักษิณ และเข้าศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัย

ได้เข้าร่วมวงโยธวาทิตของโรงเรียนโดยเล่นตำแหน่ง Flute ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จนจบมัธยมศึกษาปีที่ 6 และได้มีโอกาสบันทึกเสียงในอัลบั้มเพลงของคุณศรัณย่า ส่งเสริมสวัสดิ์

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ ภาควิชาดนตรี สาขาวิชาเอกดนตรีตะวันตก โดยเรียนเปียโนกับ อ.วิสุทธิโสม รุ่งอินทร์

ปัจจุบันกำลังศึกษาระดับปริญญาโท ภาควิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยเรียนเปียโนกับ รศ.ธงสรวง อิศรางกูร ณ อยุธยา และมี รศ.ดร.ศศี พงศ์สรายุทธ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

บทที่ 5

บทสรุปและคำแนะนำ

5.1 บทสรุป

วิทยานิพนธ์การแสดงเดี่ยวเปียโนในครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลและเข้าใจบทเพลงทั้ง 2 บทเพลงชุดมากยิ่งขึ้น ทั้งในด้านของการตีความ การวิเคราะห์ รวมถึงชีวประวัติของผู้ประพันธ์และแรงบันดาลใจในการประพันธ์บทเพลง บทเพลงแต่ละบทในทั้ง 2 ชุด ถึงแม้จะมีการพูดถึงประเด็นหลักที่ใกล้เคียงกันคือเกี่ยวกับเด็กหรือความทรงจำในวัยเด็ก แต่บทเพลงแต่ละบทก็มีบุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันอย่างมากในตัวแต่ละบทเพลงดังจะเห็นได้จากชื่อของบทเพลงต่างๆ ที่ผู้ประพันธ์ได้ตั้งไว้และจากการวิเคราะห์ตัวบทเพลงแต่ละบท ทำให้ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้บรรเลงเองเข้าใจสิ่งที่ผู้ประพันธ์ต้องการจะเล่าหรือสื่อถึงมากยิ่งขึ้น

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยทราบว่านอกจากความสามารถในการบรรเลงในเครื่องดนตรีแล้ว ผู้วิจัยยังต้องศึกษาค้นคว้า ตีความ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับบทเพลงให้มากขึ้น และรู้จักการบริหารเวลาในการฝึกซ้อมกับการทำวิทยานิพนธ์

5.2 คำแนะนำ

5.2.1 การเตรียมตัวของผู้แสดง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

การเตรียมตัวของผู้แสดงจะต้องฝึกฝนฝึกซ้อมและใส่ใจในบทเพลงที่จะแสดง การสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายก่อนฝึกซ้อมหรือก่อนการแสดงก็เป็นวิธีหนึ่งของการเตรียมตัว การค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับบทเพลงเพื่อทำความเข้าใจและตีความได้อย่างถูกต้องก็เป็นสิ่งที่สำคัญ รวมถึงการเข้าเรียนเปียโนอย่างต่อเนื่องกับอาจารย์ผู้สอน

5.2.2 การคัดเลือกบทเพลง

การคัดเลือกบทเพลงผู้แสดงได้มีการกำหนด Theme ของบทเพลงที่น่าสนใจ และจึงคัดเลือกบทเพลงที่อยู่ในหมวดหมู่เดียวกันนั้น หรือมีลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งมีความแตกต่างทางยุคสมัยและนักประพันธ์ โดยผู้แสดงได้พิจารณาถึงคุณค่า ความไพเราะ ความเหมาะสมทางด้านเทคนิค และความน่าสนใจที่ผู้ฟังสามารถเข้าถึงได้

5.2.3 สถานที่แสดงและเครื่องดนตรี

ผู้แสดงควรเข้าไปตรวจสอบความพร้อมและความเรียบร้อยของสถานที่แสดง หากเป็นไปได้ ผู้แสดงควรฝึกซ้อมยังสถานที่แสดงจริง และกับเครื่องดนตรีที่จะใช้แสดง เพื่อความคุ้นเคยและสร้างความมั่นใจในการแสดงก่อนวันแสดงจริงอย่างน้อย 1 ครั้ง

5.2.4 การเตรียมการและจัดการด้านอื่นๆ

- ผู้แสดงควรติดต่อขอใช้สถานที่แสดงล่วงหน้าอย่างน้อย 2 เดือน
- ผู้แสดงควรเรียนเชิญคณะกรรมการและแขกล่วงหน้าอย่างน้อย 1 เดือน
- ผู้แสดงควรประชาสัมพันธ์ตามสื่อออนไลน์และออฟไลน์ก่อนทำการแสดงล่วงหน้าอย่างน้อย 1 เดือน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2555). สังคีตนิยม ความซาบซึ้งในดนตรีตะวันตก (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัชชา พันธุ์เจริญ. (2552). พจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เกศกะรัต.

ณัชชา พันธุ์เจริญ. (2553). ทฤษฎีดนตรี (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทรรศวรรณ ภูริเริงภูมิ. (2560). การแสดงเดี่ยวเปียโนโดย ทรรศวรรณ ภูริเริงภูมิ. (ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปานใจ จุฬาพันธุ์. (2551). วรรณกรรมเพลงเปียโน 2 (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรพงษ์ บุนนาค. (2548). ดนตรีแห่งชีวิต (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สารคดี.

ภาษาอังกฤษ

Cate, A. (2015). *Musical Arrangement of Claude Debussy's Children's Corner for Clarinet Choir and Percussion.* Middle Tennessee State University, Tennessee.

Chen, S. L.-Y. (2001). *Debussy's Children's Corner: A Pedagogical Approach.* (D.M.A.). Rice University, Texas.

Chernaik, J. (2018). *Schumann The Faces and the Masks*. London: Faber & Faber Limited.

Godowsky, L., Kelley, E. S., & Whithorne, E. Childhood Scenes (Kinderscenen) Op. 15 by Robert Schumann. *Art Publication Society*(No. 909), 1-10.

Hyun, S. J. (2010). *Tekin. Robert Schumann's Miniature Piano Pieces Which are Related to Literary Ideas.* (Ph.D.). Istanbul Technical University, Istanbul.

Kellermeyer, M. G. (2019). E. T. A. Hoffmann's The Stranger Child: A Two-Minute Summary and Analysis of the Classic Christmas Fantasy. Retrieved from https://www.oldstyletales.com/single-post/2019/12/08/E-T-A-Hoffmanns-The-Stranger-Child-A-Two-Minute-Summary-and-Analysis-of-the-Classic-Christmas-Fantasy

Pribnow, N. O. (2015). Claude Debussy's Children's Corner – A Pedagogical Guide.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

University of Nebraska at Kearney Undergraduate Research Journal, 19(14).

Walsh, S. (2108). *Debussy : A Painter in Sound*. London: Faber & Faber Limited.

Xu, D. (2006). *Themes of Childhood: A Study of Robert Schumann's Piano Music for Children.* (Ph.D.). University of Cincinnati, Ohio.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	วิชญาพร เปรมานนท์
วัน เดือน ปี เกิด	21 ตุลาคม 2537
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานครฯ
วุฒิการศึกษา	ประถมศึกษา - มัธยมศึกษา โรงเรียนไทยคริสเตียน

ศิลปศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาดนตรีตะวันตก ภาควิชาดนตรี
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก ภาควิชาดุริยางคศิลป์
คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University